

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Baggesen, Jens.

Titel | Title:

Ungdomsarbeider.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 2

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : J. F. Schultz, 1791

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

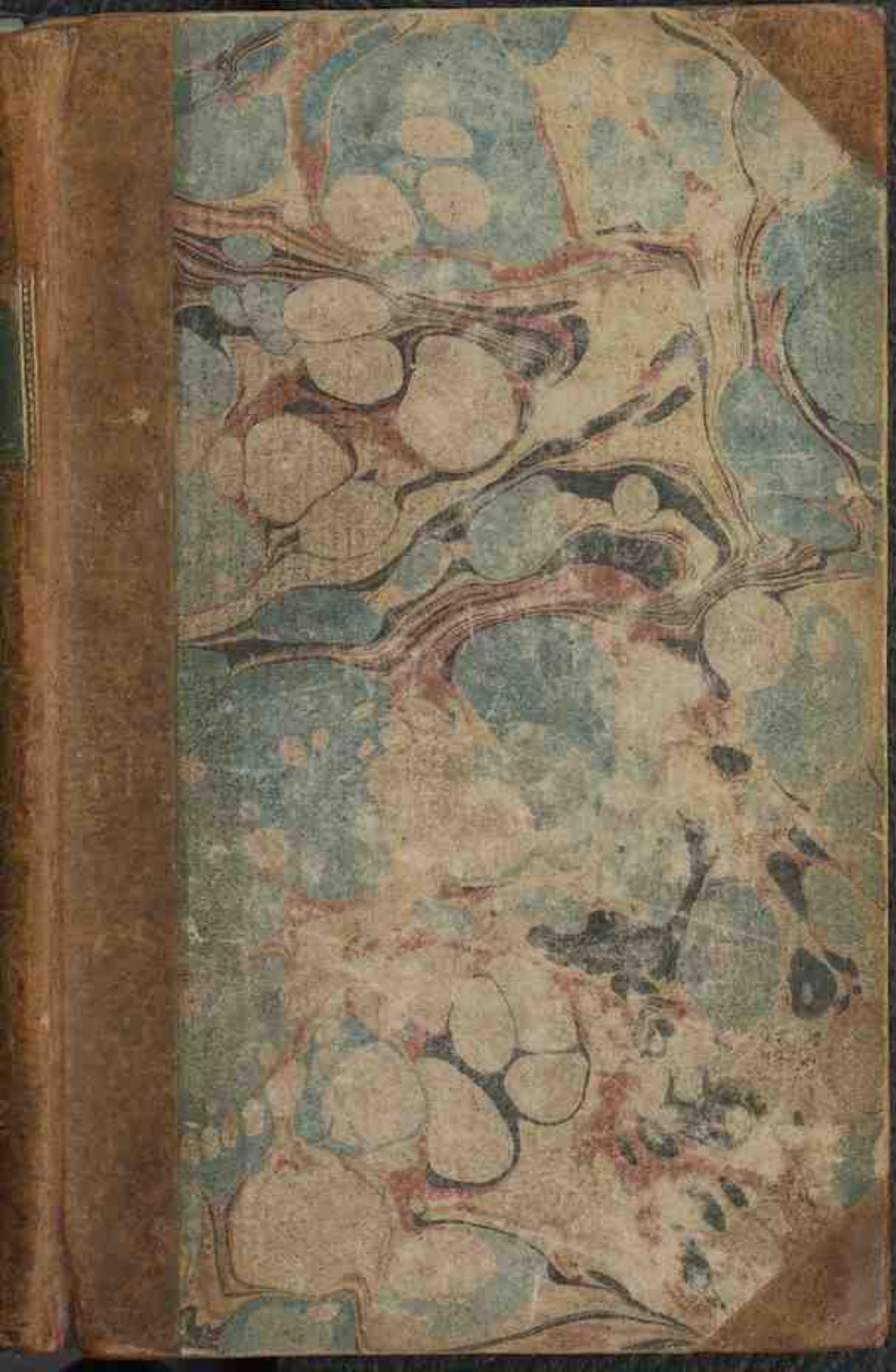
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

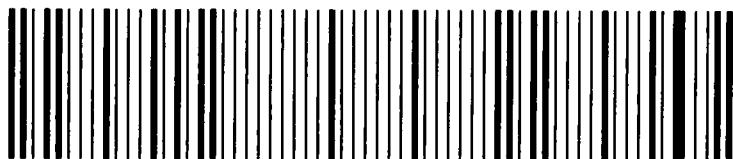
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53.192 Ex. 2

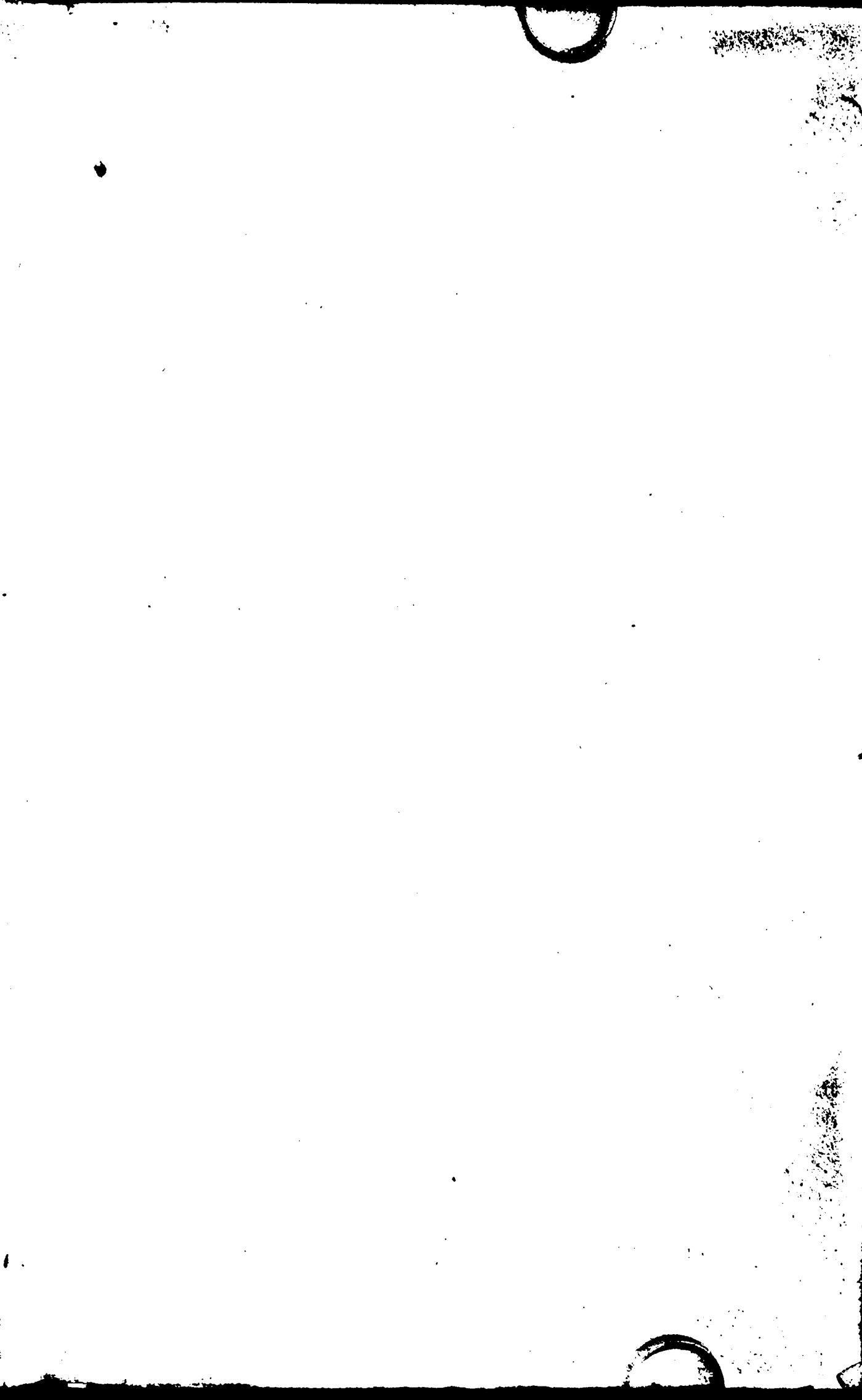
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

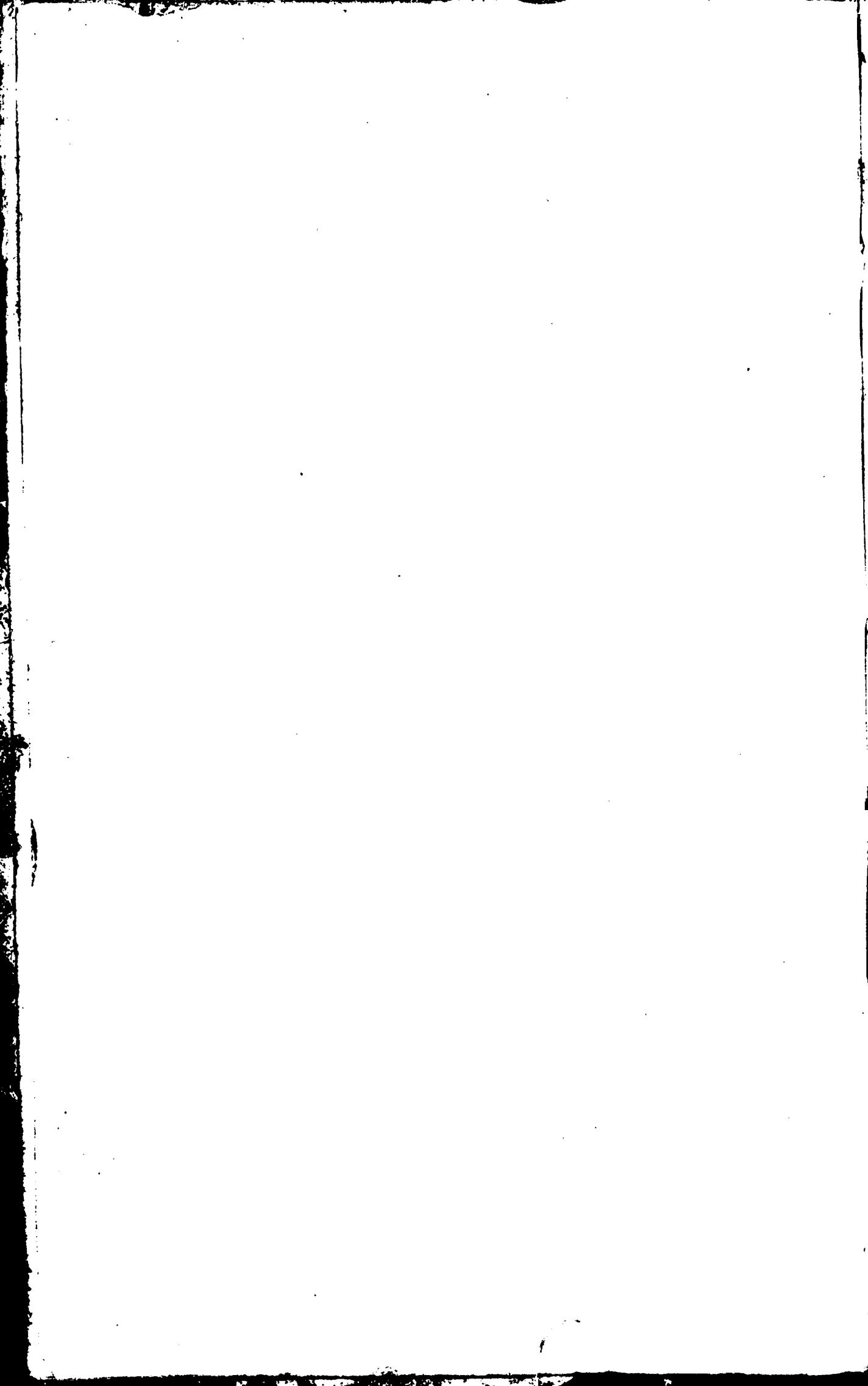

115308040632

+REX

Ungdomsarbeider

af

Jens Baggesen.

— NOS HÆC NOVIMUS ESSE NIHIL.

MART.

Anden Deel.

Kopenhagen,

hos Høf og Univers. Bogtrykker J. F. Schultz,

F o r e i n d r i n g .

Jen Samling af saa forskjellige Stykker, som
de, nærværende Bind indeholder, kan umueligen
alt i alle Henseender være skrevet for alle. For-
fatteren har vel overalt kun havt eet eeneste Ho-
vedsiemeed, nemlig Opsyldelsen af Musernes Lov:

at nytte og moere; men dette Niemeed deeler sig i mangfoldige underordnede Hensigter, hvoraf hin og denne henhører meer eller mindre enten til den første eller til den anden Tavle.

Snart vender Musen sig til den rige Lediggænger, snart til den fattige Arbeider, snart for at vække, snart for at dysse, snart i bedrøvet og snart i muntert Lune. Nu er det en nyttig Sandhed, den vil anbringe, nu en Misbrug, den vil giøre opmærksom paa; stundem er det en Last den vil fremstille til Afskye, stundem en Fordom, den vil giøre latterlig; undertiden er det blot en Zaare, undertiden blot

et Smil, den vil aflokke — ofte, og alleroftest
er det, som vor Holberg siger:

"For Folk ei eene, men for Sproget at polere."

Denne Forstællighed i Hensigter, og deraf flyvende Forskiel i Maaden at efterstræbe deres Oppnaelse paa, maae naturligvis frembringe en Afverling, der i Allmindelighed har sin Behagelighed; men ogsaa foraarsager, at den enkelte Læser ved eet Stykke mindre end ved et andet, og ved nogle maastee aldeles ikke, finder sin individuelle Smag og Følelse tilfredsstillet.

Der er imidlertid een Synspunkt, hvorfra alle Læsere kunde betragte hele Indholdet af den

meest blandede Samling, den nemlig, hvorfra
Forfatteren betragter alle sine Læsere: Spro-
get, det egneste han har tilfælles med alle, og
alle med ham. Men hvor lidet er deres An-
tal, som læse Bøger for Sprogets Skyld, uag-
tet det upaatvivleligen i alle Digterværker er det
vigtigste! Der hører maaßke den yderste Grad
af Forfinelse i Cultur og Smag til at danne
dette skarpe logiske Øie, hvis Blik opdager meer
end Hovedtraadene i Slutningers og Ideers
Sammenbindelse, og dette kælne musikaliske Øre,
hvis Nerver rystes ved den sagteste Besiraanden og
mildeste Henrislen i Perioder og Tonesald. Og

dette

dette Smagens jeg veed ei hvad, denne fine
Formtaft er vel neppe uddannet endnu hos os,
uagtet vort Modersmaals overordentlige, maaske
med intet andet Sprogs lignelige, Naturhende
gior denne Dannelse lettere, end hos noget an-
det Folk, hvis Tongemaal jeg kender.

Tydkland eier en Lessing, en Wieland og
en Voss, og i disses udodelige Værker denne
finere Sprogslelse, denne Gratiernes Critik,
denne sieldne Urbanitet, som man troede nedgra-
vet under Athenens Ruiner, men man glemme
ikke, at Tydklands Genius vælger sine Mestere
til Opsætelsen af Smagens Tempel mellem hun-

drede, medens Dannemarks leder iblandt ti.
Med lige Aantal af Arbeidere, under lige heldige
Omfændigheder, vilde den hyperboreiske Apollo
maaske have faaet sit Tempel fuldendt før en-
hver anden; thi neppe kunde nogen giøre sikrere
Regning paa alle Musers Understøttelse.

Det er derfor, at jeg i alle mine ubetyde-
lige Forsøg meget mindre har seet paa hvad
end paa hvorledes — mindre paa Materien
end paa Indklædningen af det jeg vilde sige.
Jeg afslægger med inderlig Fryd den oprigtige
Tilstaaelse, at det er Sproget, man har at tafke,
hvis Samlingen af alle disse Stykker ikke skulde

være

være uden al Værd — og maatte Følgen af des
res Giennemlæsning blive den, at man blev lige=
gyldig mod deres Forfatter; men, uden at mærke
det, varmere for det Sprog, han skriver, vilde
jeg finde mig meer end lønnet for den Msie,
hvormed jeg har udarbeidet dem.

Maatte alle vore danske Skribentere, og især
de Digttere, hvis Evner saa langt overgaae mi-
ne, besidles af den Omhue for Sproget, som
jeg eene skylder den Ære, een og anden Gang
at være bleven talt iblandt dem! Maatte de
blive meer og meer opmærksomme paa den Skat,
de besidde i deres Modersmaal, og maatte de

ester Sange, som vor Thaarups Hymne, finde
sig bælønnete i dets Taknemmelighed!

Man tilgive mig denne lille Udsævelse af
en virkelig Lidenskab, der aldrig — trods alle de
uvenlige falske Beskyldninger man har gjort mig —
føles i mit Hjerte. Maaske elsker jeg derfor
ikke mindre mit Fædreneland, fordi jeg kun el-
sker det elskværdige deri, og finder at en danske
Mangel er ikke mindre en Mangel, fordi den
er dansk. For i Korthed at aflægge min Troes-
bekendelse i denne Materie, maae jeg tilstaae,
at jeg holder Sproget for det eeneste væsentlige,
hvorved Naturen skiller een Nation fra en an-

den

den — og fra denne Naturside betragtet finder jeg mit Fødeland elskeligere end alle dets Ma-boeriger. Jeg holder Sproget for et Lands Siel, og finder derfor, at man aldrig noksom kan befordre dets Dyrkelse, saa meget mindre, da man derfra umueligen kan assondre Indfly-delsen paa alt det øvrige. Hvor let, hvor behagelig, hvor bæsnnende vilde denne Siels Dyr-kelse blive hos os! O! naar man engang i alle Landets Skoler lærer Danse! naar man engang lærer overalt at udtale det! naar almindelig Op-lysning engang fremviser det i al dets Ynde! O! jeg er vis paa at Gratierne selv, hvis de

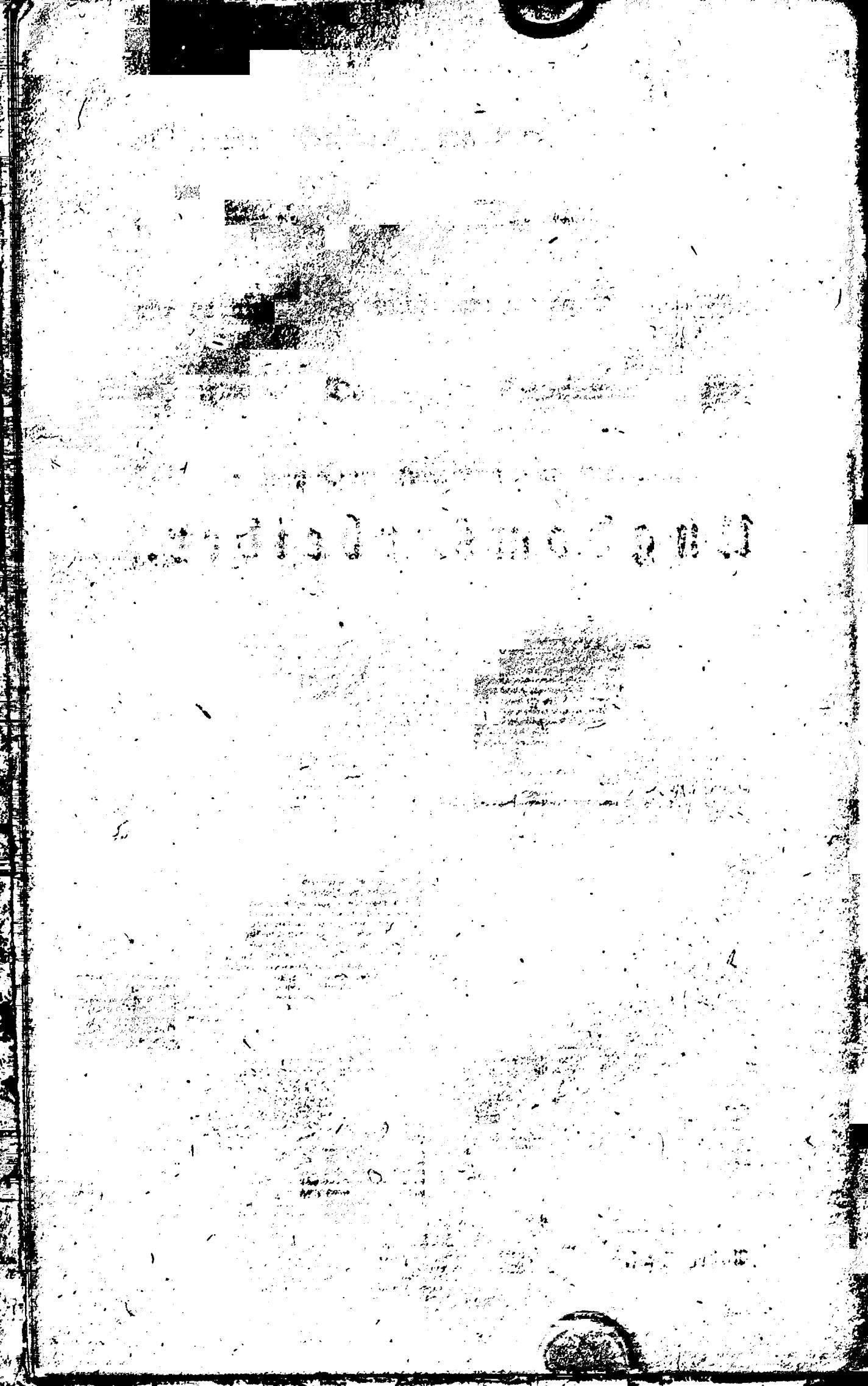
af

af Europas levende Sprog skulde vælge sig et
til Morgendragt, efterat have speilet sig med
alle de andre, da vilde beholde det Dansk; og
vor Schulzes Dom om dets musicalste Fortrin
fuldender min Overbeviisning, at alle Ganggud-
inder i det vilde vælge Ord til deres Melodier.

Ungdoms-

Ungdomsarbeider.

Anden Deel.

Indhold af anden Deel.

<i>E</i> mma, et Digt i fem Sange	:	:	Pag.	1
Dømmene	:	:		67
Den sovende Semire	:	:		73
Orpheus og Eurydice	:	:		79
Lenardo og Blandine	:	:		84
Ludvigs Gienfærd	:	:		105
Alls og Lynn	:	:		111
Forvandlingen, eller Vondernes Frihed				114
Noserne	:	:		120
Digterviise	:	:		125
Hvad jeg synger og ikke synger	:	:		129
Da jeg var lille	:	:		134
Morgensang	:	:		137
Hælbredelsen	:	:		142
Den glade Lycas	:	:		145
Vivli	:	:		149
Gelvindbydelse	:	:		153

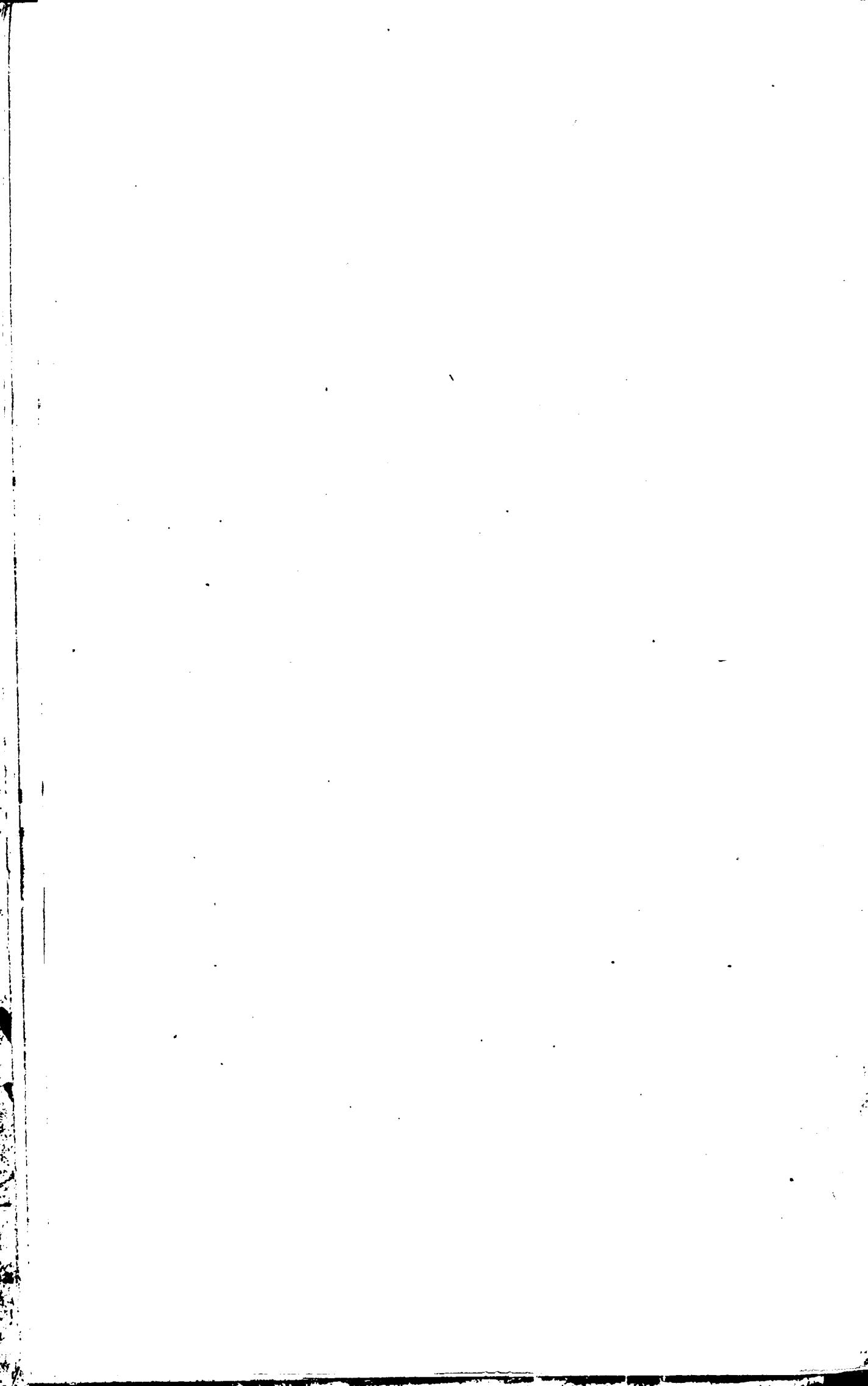
Jordens

Gordens Lethe	=	s	=	155
Skaal for den Elskede	=	=	=	158
Den beste Verden	=	s	=	161
De Skionnes Skaal	=	=	=	165
Maaden's Skaal	=	=	=	168
Gang for Muserne	s	s	s	170
Gelskabsang paa Kongens Fødselsdag			=	175
Gang for Freden	=	s	s	182
Dansk Tranquebar Visse			=	186
Sandserne	=	s	=	191
Til Serene	=	=	=	193
Horaž og Lydia		=	=	194
Til Venus	=	s	s	197
Geiladsen	=	=	=	200
Lydia	=	s	=	202
Trosten	=	=	s	206
Til Psycharion	s	=	=	210
Palmines Smil	s	s	=	212
Hymne til Smør	=	s	s	215
Jubelsang til Ballademesteren			=	221
Til Dydens Ven ved Bergers Død	=	=	=	227
Til Danmark ved Gerners Flig	=	=	=	229
Til Vogen	s	=	s	230

E m m a ,

et Digt

i f e m S a n g e .

E m m a .

Første Sang.

O! du, mit Haab, min Fryd, min Sang,
Min Siels tilbedede Veninde!
Sig, kan min Harpes svage Klang
En Adgang til dit Hjerte finde?
Kan Musens stille Harmonie
Dig, Elste! haabe mildt at øre?
Vil du ders kielne Svermerie
Med sympathetisk Bellyst høre?
Kan den opfylde dette Bryst,
Hvor sig min hele Himmel hæver,

Hvorpaa min Tanke henrykt bæver,
Med Tusinddelen af sin Lyft?

Naar ingen Oval min Siel betynger,
Fordi du smilte til mig ned;
Naar om lyksalig Kierlighed
Leg drukken af min Vellyst synger,
Og drømmer mig i Glædens Hjem,
Imellem smilende Camener,
Og seer de høitidssfulde Scener,
Og fuld af Ild udmalet dem;
Og i hver yndig Elsterinde
Kun scræber at beskrive Dig,
Naar skøn, som Kierligheds Gudinde,
Du med dit Smil bestraaler mig,
Kan du da kiende svagt igien
Et Glimt af dine Yndigheder,
Lig Duggens Blink, naar Solen spreder
Sin Glands paa Engens Græsstraæe hen?
O! vil du see hvert Træk, hver Tanke,

Gem

Som sand og stisen udinærker sig,
 Og troe, Camenerne dem sanke,
 Som Vier af en Blomst, af Dig;
 Og i hver rigtig Tone høre
 En Gienlyd af den Harmonie,
 Hvormed du tryller tit mit Dre
 I Glædens egen Melodie;
 Og vil du ei med Haan foragte,
 Naar Tiden kieder dig engang,
 Den ubetydelige Sang,
 Dig i sin Nius min Elskov bragte;
 Men venlig skenke Bisalds Smil
 Til Sangerindens svage Toner,
 Jeg ei min Lon bortbytte vil
 Med alle Seclers Laurbærkroner!

I hine ridderlige Dage,
 Hvis Eventyrer jeg med Flid
 Mig falder ofte froe tilbage

Fra spæde Barndoms Legetid,
 For mig igien om alt at minde,
 Som den gang sødt henrykte mig,
 For, medens mine Tårer rinde,
 At tænke, jeg var lykkelig,
 Da intet tyngede mit Hjerte,
 Mens stolt jeg paa min Kiephest reed,
 Og ingen Sorg, og ingen Smerte
 Paa Kinden lokked' Tårer ned;
 Da Hvelvingen og Kirkemuren
 Var' eene Grændser for min Roe,
 Mens rundt omkring mig al Naturen
 For Resten spøgte, sang og loe,))
 Der var engang i Sydslands Rige
 En Keiser, ædel, viis og god,
 Som i særdeles mange Krige
 Beviste vidt og bredt sit Mod;
 Man kaldte ham den Store, — somme
 'Vaastod', han kaldtes saa med Ret;

Og

Og harde Grund til deres Domme.

Mit Eventyr skal vise det.

Han herstæd' over mange Lande
 Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord;
 Kort, Fierdeparten af vor Jord
 Bestyrede hans eene Pande;
 Men i hans hele Herredom,
 I alle dettes Slotte, Stæder,
 Blandt alle disse Herligheder,
 Saae man fra Hamborg indtil Rom,
 Hvorhen man ogsaa vilde kige,
 Dog ei hans skønne Datters Lige;
 Og den, som eengang hende saae,
 Lod Cöln, Paris og Pavens Sæde,
 Naar han kun hende kunde saae,
 I Jordens synke ned med Glæde.

Saa, naar i eensom Aftenskund,
 Fordybet i sit Hiertes Tanker,
 Ved Maanstin i den stille Lund

Din Elster, o Seline! vanker,
 Og med fortryllet Øie seuer
 Den stiernefulde Himmels Pragt,
 Mens Hjerte, Siel og Tanke luer
 Ved evig Guddoms følte Magt;
 Da sukker han: du store Skaber!
 Den hele Jord maae være din,
 Den hele Himmel glad jeg taber,
 Lad kun Seline blive min!

Bed Keiser Carl den Stores Hof
 Var tolv A glajer og Thalier,
 Som hver gav overflodig Stof
 Til Hymner og til Elegier.
 Hver var uskyldig, hvid og skion,
 Som Lilien i Blomsterdalen,
 Og hver et Mønster for sit Kjøn.
 Maar i en Rad i Ridderalen
 Man disse tolv Chariter saae,
 Man havde skullet sværge paa,

At det en Himmels Stierner vare;
 Men ligerviis, som disse斯 Skare
 Ved Solens Ankomit ikke sees,
 Saa naar i denne skinnne Kreds
 Med Glands, som Diet neppe taalte,
 Prindsessens Indigheder straalte,
 Fordunkledes, forsvandt enhver,
 Og hende saae man eene der.

Dersor kom og af Paladiner
 En maegtig Hob i Fred og Krig,
 Og hver blandt Slottets Euphrosiner
 Sin Dulcinea valgte sig.

I Mangel af en Aphrodite
 De viseligen domte saa,
 Man nsies maae med en Charite,
 Og takke Gud, man den kan saae.

Saa nsisom, ydmyg og beskedten
 Haandskriver Eginhart ei var.

Der gives somme Folk herneden,

Som al Olympens Stolthed har.

Vor Eginhart i disse Gager

Af samme Mening var som jeg:

Tog Gratien, hvo saa behager,

Naar Venus selv mig skienkes ei.

Et Aar med stille Suk og Klage

For Eginhart henslæbte sig;

Hver af det næstes lange Dage

Glev meer og meer utaalelig.

Han skuer daglig sin Tilbedte;

Den Gunst han nød af Himmel'en;

Men, naar den ikke meer tilstedte,

Hvo takkede vel da for den?

Ei Elfov blot vor Helt besielte,

Og Pligten var hans Hierte kier;

Han sine Taarer eensom sældte,

Og sukked' aldrig hende nær.

Kun stille Skove saae hans Smerte;

Naar Maanen Skyen giennembrod,

Udeste han sit hele Hjerte
 I Lundens melankoliske Skød:
 ”O! Emma! — (Dødelige kælte
 Den Engel, han anraabte, saa)
 Mens Suk og Taarer Stemmen qvalte:
 ”O! hvis du mine Qualer saae!
 ”Men af min Elskovs rene Lue
 ”Skal brænde skjult, useet af dig,
 ”Du mine Smarter ei skal stue,
 ”De glemte skal fortære mig!
 ”O! Emma!” — ”Emma!” svarte Lundens,
 Og Navnet døde qvalt paa Munden.

Saar gif den jammerfulde Tid,
 Som han sig ønskede, himlen blid
 Ved Døden vilde snarlig ende.
 Thi, af! I Elskende! at brænde,
 Og aldrig torde tolke sig!
 Ei til sin Elskete torde sige:
 Jeg elsker, jeg tilbeder dig —

Men,

Men, nærmer hun sig, selv at vige —
 Flye hendes allermindste Blik —
 Flye denne Guddom, hendes Die
 Saa lokkende til Knæfald sit —
 Og ikke torde sig fornsie
 Med blot, saa meget som man vil,
 At stue den Tilbedtes Smil —
 O! siger I, som Elskov fiende,
 Kan Ødelige giøre meer?
 Han gav titusind Liv for hende,
 Og flygter, naar han hende seer? —
 Dog snart er dette Mod forbi;
 Den helligste blandt alle Flammer,
 Den reneste blier Raserie
 I uophørlig trøstløs Jammer.
 Naar dog et Blik, et venligt Smil,
 Et Haandtryk stundom vederqvæger,
 Man elsker denne øde Piil,
 Som ikke saarer blot, men læger.

Men,

Men, naar hvert Glint af Trost igien,
 Som Lynet, ved dets Komme, svinder,
 Naar Zaarer paa de blege Kinder
 Omsonst, useete, torres hen,
 Naar hver en Længsel i vort Hjerte,
 Hver Bon, hvert Suk umærket dør,
 Naar hver Mads Drøm vor bittere Smerte
 Meer uudstaaelig voldsom gør,
 Naar stræbende vor Arm vil flynge
 Sig om den elstes kielne Barn,
 Naar tæt vi sammen os vil flynge
 Med Bryst mod Bryst i fælles Arm,
 Naar vi med voldsom Tilen stræbe
 I Elskovs lykkeligste Stund
 At trykke Læbe tæt til Læbe,
 Udaande Sielen Mund paa Mund,
 Døe qvalt i sympathetisk Flamme,
 I Saligheder uden Navn,
 Og afbrudt vækkes i det samme

Med

Med — af! med Puden i vor Favn,
 For hele Dagen at begræde
 Vor Drøms' forsvundne Tryslerie —
 Hvo bytted ikke da med Glæde
 Et saadant Liv med Apathie?
 Hvo ønsked ei, at kunde stienke
 I Skuddet af en venlig Grav
 Den Sielens alt for tunge Lenke
 Igien til Jorden, som den gav?
 Blot Nander — Nander maae vi være,
 Hvis ei, dog i det mindste Steen,
 For intet jordisk at begiere.

Hans Elskov hellig var og reen;
 Men reen, som Dalens Lilie
 Paa ubersrte Tomfrue-Stengel,
 Han tog fun er et Menneske,
 Og Mennesket er ingen Engel.
 Vorttag Størdekket, du os gav,
 Igienem Livet her at bære,

O Gud! flæd vore Siele af!

Saa ville vi og Engle være.

Midlertid Prinsessen var
Og ikke heller ganske rolig.
Bor Plato siger: Par og Par
Steg Sielene fra Lysets Bolig;
Men skiltes ad paa Livets Bred,
Klaedt' om som Mand og som Mandinde,
Og have stundom Moie med,
Sig paa vor Jord igien at finde.
Og han har Ret. Hvor underlig
Seer man ei tit fra fierne Zoner
Et adskilt Par at samle sig,
Som sammenstemte Vexeltoner?
Hvad andet vel end Sympathie
Gior, at de strax hinanden fiende,
At begge for hinanden brænde
Med lige Flammers Harmonie?

I Emmas unge kielne Hjerte
 En ukiendt Ild bred langsom frem,
 Hvis Flammer hun uskyldig nærte,
 Fordi hun ikke kienchte dem.

 Hun Eginhart saa gierne skuer,
 Han er saa ydmyg, from og god,
 Og mærker ikke selv de Luer,
 Som hendes Blifte ham tilstod';

 Og, naar hans Die hendes møder,
 Fornemmer hun en bange Lyft,
 Som hende til at sukke nøder,
 Og hæver høit det kielne Bryst;

 Og, gaaer han, banker hendes Hjerte,
 Som om det vilde følge med,
 Som om den hele Siel begierte,
 At ile til hans Opholdssted;

 Og, nærmer han sig, hvilken Glæde
 Opsylder atter hendes Bryst,
 Som om en Aand fra Lysets Gæde

Til hende steg med al sin Lyst!
 Alt hendes hele Hjerte brænder,
 Og, ak! den Ild ei slukkes let,
 Da den Ulykkelige Kiender
 Ei Flammen, som fortærer det.

Naar hun i Haven eensom vanker
 Omkring den blomsterkrandste Dam,
 Og taus fordyber sig i Tanker,
 Uvidende hun tænker — ham;
 Naar hun i Sovnens Arme hviler,
 Og synes i sin Phantasie,
 At venlig Himmel aabnet smiler,
 Er hendes Eginhart deri.
 O! vidste du din hele Lykke,
 Ulykkelige Eginhart!
 Du skyndte dig med Lysets Fart
 Din Emma til dit Bryst at trykke.
 Men dydig Elskov frygtsom givr,
 Dens Trælle zittrende tilbede;

Vi spilve for den Elsktes Brede.

Den elsker ei, som alting tør.

Saa gif eet Aar, saa gif et andet,

Saa gif med sekelseene Fied

Det tredie, hvis Evighed

Hans sidste Kræfter overmanded' —

Han samler alt sit Mod engang,

Han Emma seer i Haven ene.

Men denne høitidssfulde Scene

Fortiener for sig selv en Sang.

Emma.

E m m a .

A n d e n G a n g :

Den lyse Dagens Konge gled
Igjenneim gylene Purpurstyer
Sødt smilende bag Skoven ned;
S hist og her adspredte Øyer
Ved Aftenklokkers dunkle Lyd,
Og Mætergalens første Tonér
Indbød fra mørke Bøges Tronee
Naturen til en stille Fryd;
Ved Dammens Bred, hvor Vestenvinde
Paa Boigers rullende Krystal
Fra Floras Østtre Kyssे stial,

Sad, sion som Kierligheds Gudinde,
 Da nyefødt hun paa Cyprens Bred
 Sprang op i al sin Herlighed,
 Vor Enima. Smilende Fioler
 Omringede den spæde Fod;
 Og Zephir Vækkens Sølv forlod,
 Og Solen sinked' sine Straaler,
 Og Sangerinderne sloi ned
 Fra Træernes forgylde Toppe,
 Og Stiernerne brød frem deroppe,
 At seue hendes Undighed.

Som Cynthia høitidelig
 Til kielen Bellyst Sielen vinker,
 Endymion! naar efter dig
 Hun giennem solvgraae Skyer blinker
 I al sin melankoliske Pragt,
 Sad hun i lette hvide Dragt,
 Som spøgende med Zephir glemte
 Den Vagt, hvortil man den bestemte,

Paa Blomsterbænken, hvor en Hær
 Af Roser, Lilier og Fioler
 Hensalmede den Skinnne nær,
 Som Stiernerne ved Lunas Straaler.

Med tunge Trin og mørke Blik,
 Omspændt af haablös Elstovs Smerte,
 Vor Eginhart i Haven gif,
 Hvis stille Fryd hans Kummer nærte:
 ”Synk, skinnne Soel! for evig ned
 ”I Vesterhavets fierne Bølger!
 ”Spild ikke meer din Herlighed
 ”Paa mig, som Skræk og Død forfølger!
 ”Skul, Luna! skul dit skinnne Smil
 ”Bag mørke tordensvangre Skyer!
 ”Du, hende lig, min Længsels Ild
 ”Med mordrist Tryslerie fornær!
 ”Tie med din søde Melodie,
 ”Du Lundens fielne Sangerinde!
 ”Tie Zephir! hele Skabning tie!

"Hvert Spor af Lys og Liv forsvinde !

"Tag, Effe ! sorgelig igien

"De flagelige Suk, du lærte

"Af Livets Fiende, Dødens Ven !

"Og skælv, Natur ! som dette Hierge !"

Gaa løb den sorgelige Lyd

Af vexelviis afbrudte Klager —

Da pludselig — o ! Skræk ! — o ! Fryd !

Hans Die Emma høst opdager.

"Vel !" raaber han, "det er forbi !

"Jeg vil min Dom af hende høre !

"Og hendes Stemmes Melodie

"Min Dødsdom selv skal liflig giøre !

"Min Qual kan ikke voxre meer !

"Og — om endog en nye jeg lærte —

"Mig ingen Qual kan quæle meer !

"Kun eengang brister dette Hierge !"

Han nærmer sig — og strax igien

Han, som af Lynet trussten, standser —

Men

Men Frygten dræbes af hans Sandser,
 Og lynsnar iler han derhen —
 Og neppe hendes Blif ham mørder,
 Før han er alt for hendes Fedder:

"Min Dom, Tilbedede! min Død!
 "Jeg elsker dig! jeg dør! jeg brænder!
 "O! få jeg den af dine Hænder,
 "Hvor blev da Døden selv mig født?
 "O! lad mig høre denne Røst,
 "Som tryller mig i det den dræber
 "Den salige, den sidste Trost,
 "At høre den af dine Læber!
 "Straf, dræb mig! men vær ikke vred!
 "Fordi jeg saae den ødle, høie
 "Den Glands af Guddom i dit Die,
 "Og hele Himmelens Salighed;
 "Fordi jeg voved', dig at fiende,
 "For dig at leve, lide, brænde,
 "Og trylles født af Guders Lyst

”I Drøm om Døden ved dit Bryst!
 ”Jeg saae Naturens Smile døde,
 ”Naar du var mørk, og Himmelens
 ”I al sin lyse Glæds igien,
 ”Naar du var blid — det er min Grøde.
 ”Men er det Grøde, dig at skue,
 ”Og i sin Vellyst tæbe sig —
 ”Gud, saa er det og syndig Lue,
 ”At elße og tilbede Dig!”

Et Suf, i hvilket Sielen stræbte
 Til hendes hen at følge med,
 De sidste Ord paa Læben dræbte
 Og Zaarer kom i deres Sted,
 Og Meningen deraf fuldførte.

Forvirret, bange, rød som Blod,
 Prinsessen hele Talen hørte,
 Og meget lidt deraf forstod.
 Slet skildrer Tungen vore Qualer;
 Et Suf, en Zaare bedre taler,

I dem strax Hiertet Mening seer;
 Hin svæffer eller overdriver;
 Men disses sande Sprog henriver —
 Af det forstod hun meget meer.

Af ukiendt Fld og Skræk og Glæde
 Skialv hele hendes skinnne Krop:
 "Lev, Eginhart! hold op at græde
 "Jeg ellers græder med! hold op!
 "Fat Mod! (saa lsd fra hendes Læber
 Den sode frygtelige Dom)
 "Er jeg saa skræksom, at jeg dræber,
 "Endogsaa naar jeg siger: kom!
 "Kom, Eginhart! her ved min Side,
 "Og ingenlunde ved min Hod,
 "Kom lad mig som Veninde vide,
 "Hvad jeg har giort min Ven imod."

Saa vækkes op til uvant Glæde
 En Fange, langt fra Dag slængt hen
 I Huslen, ene med sin Kiæde,

Udlost ved kieFFE fiendte Ven;
 Som Eginhart, af Dødens Glummer
 Vaft op ved denne sode Lyd,
 Forglemte hvert et Spor af Kummer
 I tifold salig Himmelstryd.

Tænk du, som kiender Elskovs Smerte,
 Som veed hvad Elskovs Himmel er,
 Som har ei Hierne blot, men Hierte,
 Dig ind i dette Oprin her!
 Sig, ønsked' ei din Havn at knuse,
 Beskyttende Naturens Ret,
 Den Daare, hvis forvonne Muse
 Sig understod, at synge det?

Den fulde Forsmag af en Himmel,
 Den Lykkelige henrykt nöd,
 I alle Saligheders Briminel
 Med denne Cypris paa sit Skied,
 Mens Munden paa den Skionnes Læber
 Indsuede de Rys, hvori

Cyther

Cytheres beste Nectar klæber
 Med sødt berusende Magie,
 Og, trykket tæt i hendes Arme
 Til hendes halvbedækte Bryst;
 Hans Hjerte, fyldt af Elses Varme,
 Udvidedes til Guders Lyst,
 For ukiendt Bellyst at fornemme,
 Naar hendes heftig mod det slog,
 Og i sin Glædes Røm at glemme
 Hvert Suk, det før i Emerte drog —
 Til denne Himmels underlige,
 Ufattelige, sude Fryd,
 For hvilken alle Glæder vige,
 Har ingen Harpes Strænge Lyd.

Natur! din Helligdom forlanger,
 Som Isis, Taushed af sin Ven;
 Til Lethe med den usle Gangen,
 Som vover, at afløre den!

E m m a .

T r e d i e S a n g .

Du dobbelt skøn, fordi din Ild
Sig giennem Savnets Mørke maler!
Som, naar bag Skyen Solen dale^e
Ei længer blindende, men mild!
O! kiemp dig giennem Matten hid!
Kom giennem mange mørke Dage
Med al din Salighed tilbage,
Min Barndoms Himmels svundne Tid!
O! bortjag af mit knuste Bryst
Den Kummer, som dit Tab mig lærte;
Og syld mit glædetommie Hjerte

Med

Med — blot med Mindet af din Lyst!
 At Tanken om en andens Fryd,
 Fryd, som mit Hjerte selv ei smager,
 Skal ei forvandle Glædens Lyd
 Til Sorgs kiedsommelige Klager!

En ny Natur, en anden Jord,
 Et fremmet Liv, en dobbelt Evne
 Til Gud at fiende dobbelt stor,
 Og Hølelser, som Ord ei nævne —
 Et Nok, et Alt, som ingen veed,
 Som Elskende kan ene fatte,
 Udfolded' alle sine Skatte
 For Eginhart i — Kierlighed.

Bed Emmas Arm, ved Emmas Side,
 Meer straalende han Solen saae
 Bag gyldne Purpurstye nedglide
 Paa Hjumlens dobbelt skinnne Blaa:
 Ved hendes Bryst, ved hendes Fodder,
 Var Blomsterleiet dobbelt blødt,

Var

Var mere Lye ved Egens Rødder,
 Slog Egens Sanger mere sødt;
 Og ved et Blif af hendes Øie,
 Og ved et Tryk af hendes Haand
 Med dobbelt sikker Flugt hans Aand
 Sig hæved henrykt til den Høje;
 Den Bæk, hvori hun speilte sig,
 Blev renere ved hendes Blifke;
 Den Torn, som kyste hendes Flig,
 Om end den stak ham, saared' ikke;
 De Roser, som paa hendes Bryst
 Omplantedes, blev' dobbelt røde,
 Da først de blomstred' ham til Lyst,
 Naak der de, qual't i Bellyst, døbe.
 Hvor han opholdt sig, hun var med,
 Og hvor hun gif, han fulgte hende —
 Kun svagt adskiller Tid og Sted
 To, som i lige Flaminer brænde —
 Vor Jord dem var en Himmel lig,

Elysium fra Syd til Norden;
 Thi begge saae paa hele Jorden
 Allene Kierlighed og sig.

Ja Kierlighed! Naturens Bliv!
 Du evigydige den samme!
 Du var den Ild, hvis lyse Flamme
 Antændte Millioner Liv!
 Dig var det, som af Intets Øde
 Vor Verdens Under kaldte frem!
 Dig er det, som igien de Døde
 Vil falde til et bedre Hjem!
 Dig er det, som vor Jord tilbeder,
 Og elsker, under Navn af Gud,
 Hvis Skaberild ei slukkes ud
 Af Millioner Evigheder!
 O! Held os, at og Støvet sif
 En Gnist af din tilbødte Lue!
 At i din Helligdom vort Blik,
 Opklart af denne, dig kan skeue,

Og

Og spore her ved din Magie,
 Hvad Erigheden Engle viser:
 Rundt om vort Dre Harmonie,
 Rundt om vort Die Paradiser!

I rolig Bellyst svunde hen
 De nydte, deelte, blide Dage;
 Hver Nat kom Drøm om Fryd igien;
 Hver Dag kom vaagen Lyst tilbage.
 Uskyldigheden aldrig veg
 Fra deres Side; Lunas Smile
 Dem lokkede til deres Egg;
 Usaared' af Cupidos Pile,
 De smagte, hvad Fornuft og Dyb
 Dem hemmeligen ei forbøde;
 Og Ønsket om en større Fryd
 Forgisted' ikke den, de nøde.

Saa var for hine første to
 Den Himmel, Kierlighed dem stakte,
 For Noisomhedens stille Roe

I graadig Lyst til meer sig tabte:
 Saa høres Kilden klar og frie
 Fra Vældet sødt og sagte suse,
 For Bække styrte sig deri,
 Og lære den, som Flod, at bruse.
 Kort, paa den hele vide Jord,
 I alle dens adspredte Steder,
 Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord,
 Hvor Lykken sine Skatte spreder,
 Fra der, hvor Overflod den Konst,
 At drikke hele Landstrøg, lærer,
 Hvor, for at møtte sig, omsonst
 En Skok af Brødre hver fortærer,
 Til der, hvor nægne Wildes Flok
 I semten Vintre leve glade
 Af det, som paa japanske Fade
 Til hins Souper blev ikke nok —
 Var ingen Viis, var ingen Nar,
 Var ingen Sultan, eller Slave,

Trods Klogstabs eller Dumheds Gave,
Saa lykkelig som dette Par.

Men åk! i Glædens Slummer svagt
Til Tidens Flugt vi Mærke lægge;
Klædt i en Måldags forte Dragt,
En Sommer sneg sig bort for begge,
Før Synet af dens blege Liig,
Paa de med Sne bestrøede Høie,
Træk Sløret fra det drukne Øie,
Hvis Blik med eet opklarte sig.

Hun saae paa ham, han saae paa hende,
Og begge saae Naturens Ød,
Og begge vaagned' og udbrod:
Hvor snart fik denne Dag dog Ende!

Hvorhen de vendte sig, var Spor
Af Vintrens Grumhed, alt var øde.
Hvor før de sødt i Fryd henflode,
En Gysen nu dem giennemfoer.
Den Lund, hvor under Egens Skygge

De flynged' til hinanden sad,
 For Vidner, som for Solen, trygge,
 Har tabt sit allersidste Blad;
 Og alle dens symphoniske Fugle
 Er' flygtede for Stormens Hviin
 Og Hylet af en eensom Ugle
 Fra nære truende Ruin;
 Den muntre Kilde, som sig snoede
 Sødt rislende forbi dem ned,
 Er storfnet, og fun Tidster groede,
 Hvor før Fioler, ved dens Bred.
 De lette, flagrende Favonet,
 Som spøgte mellem Glomstre her,
 Fløi hjem til Sydens fierne Zoner,
 Ataabne nye Roser der;
 Aflædte Høies mavre Kroppe
 Laae dækkede med Sneens Glør;
 Og Ecco tog fra nøgne Toppe

Ei deres Sang igien, som før;
 De Vidner til den Fryd, de nøde,
 Som før dem modte, hvor de gif,
 Var' flygted', salmed', eller døde
 Ved Vinter-Kongens mørke Blik.

Et øengstligt Glimt af Kielen Smerte,
 Mens han i Tanker tabte sig
 Ved Synet af Naturens Liig,
 Steg op i Emmias bløde Hjerte:
 "Min Eginhart! og om vi nu" —
 Og ned paa hendes hvide Kinder
 En Taare randt — "om alt forsvinder —
 "Min Eginhart! hvad siger du?
 "Om jeg, om du, o! hvilken Tanke!
 "Om een af os forsvinder med —
 "Gud! midt i vor Lyksalighed
 "Mit Hjerte holder op at tanke." —

"Livsa-

"Livsalige! du maae forjage,
 "Bed Elskovs lyse Baaben fæk,
 "De mørke Billeder af Skræk!
 "Omsavn mig, og de flye tilbage!
 "Døe kun Natur! døe! (raabte han)
 "Du savnes ei! min Emma lever!
 "Din Kuld, iisvæbnede Tyran!
 "Ei føles der, hvor hun omsvæver;
 "Dreæb hele Jordens Blomsterhær,
 "Dens Dronning dog tilbagebliver;
 "Alt, hvad der segner for dit Sværd,
 "Godt hendes Smil igien oplicher." —
 "Ja, flye min Sommer let og snart!
 (Saa lød den Skønnes blide Stemme)
 "Min Elskov og min Eginhart
 "Skal lære mig dit Tab at glemme;
 "Thi hvor er Vinter? hvor er Død?
 "Kun der, hvor Eginhart er ikke;

"Et evigt Foraar paa hans Skib
"Skal trylle mine kielne Blifke." —

Saa træstede sig begge to,
Et uophørligt Nok hinanden,
Men af! de stode trygt paa Randen
Af Livets alt for bratte Noe.

E m m a .

F i e r d e S a n g .

Mens Vintrens seirende Tyran
Paa Livets blegnende Ruiner
I Field og Skov og Dal og Strand,
Af Nat og Død omgiven, triner,

Henslæbe otte Sekler sig
For Eginhart i otte Dage.

Mismodig blander han sin Klage
Med Skovens Suk og Stormens Skrig.

Han hører ikke henrykt meer
Sin Emmas vellystfulde Stemme;
Han dette Smil ei længer seer,
Som lærte ham hver Oval at glemme;

Ei meer han vandrer Haand i Haand
 Ned hende giennem Paradiser;
 Ei meer hans glædedrukne Mand
 S hendes Blik sin Skaber priser.
 Hans Lykkes blide Soel gif ned;
 Omsonst om Roe hans Hierte leder;
 Og forдум nydte Saligheder
 Fordobble hans Elendighed.

Langt ude fra de blide Egne
 Ved Jorderiges Østerkant
 Var kommen paa sin Herres Regne
 En rig og glimrende Gesandt,
 For Carl den Hilsen at fremhære,
 At Keiseren af Grækenland
 Sig ønskte broderlig den Ere,
 At blive snart hans Datters Mand.

Med natlig Dag i alle Gader,
 Med Lust-Comedier af Ild,
 Musik og Dans og Masterader,

Og

Og Jagt, og al Slags Ridderispil,
 Glev Græferen af Carl den store
 Ved Hoffet moeret keiserlig;
 Men slige Ting ei Amor moere —
 Han taug, og græd, og skulste sig.

Dog ak! Prinsessen maatte frone
 Den hende dyre Herlighed;
 Nødt til at holde samme Tone,
 Den Skinnne overalt var med;
 Thi hvad var Spil og Dands og Fakler,
 Al Hoffets Pragt, hvor hun ei var?
 Saa lidet som vor Jords Mirakler,
 Maar Solen ei dem oplyst har.

I midlertid vor Elster lerte
 Iheldig Elstevs sidste Qual;
 Dybt i hans marterfulde Hjerte
 Fortvivlelsen sig langsom stial.

Han gaaer en Nat, mens alle sove,
 Prinsessens Værelser forbi,

Beslutter alle Ting at vove,
Og iles dristig ind deri.

Han giennem to Gemakker zitterer —

I Mørket Elskov viser Bei —
Og skjundt, som Torden, Eko knitter,
Hensovne Vagt dog vækkes ei.

Han finder hendes Dør, og vover
Tre Gange kæk ataabne den,

Og, da han frygter for hun sover,

Tre Gange lukker den igien —

Omsider Elskov Seier vinder,

Og hurtig, som en Bestenvind,

Han flyver ind, og Enma finder

I Graad, med Haanden under Kind.

Omsonst den Undige forsøgte,

Mod Kummeren, som Hoffets Larm

Ei dæmpede, men meer forsøgte,

At føge Trost i Sovnens Arin.

De Zaarer hun om Dagen hemte,

Flød dobbelt, naar den var forbi;
 Hans Qval hun følte heel, og glemte
 Tidt hendes egen Qval deri.
 Det lyse Dies Ild forsvinder,
 Naar Hiertets ei tør nære den:
 Man Roserne paa hendes Kinder
 Gaae Dag og Nat at saline hen.
 Den Munterhed, som hende fulgte
 Bestandig før, veg ganske bort;
 Og svagt hun Hoffets Blikke dulgte,
 Hvad Konst og Evang kun skuler fort.

Henkastet paa en Sofa, skuer
 Vor Eginhart den Skønne her;
 Og skindt hans Siel i Længsel suer
 Sin velystfulde Himmel nær,
 Uskyldighedens Tryllerier
 Dog standse ham — en Støtte lig,
 Han staaer, og zitter, seer, og tier,
 Og i sin Skuen taber sig.

Ved

Ved Maanens Smiles blege Skimmer
 I lette hvide Nattedragt,
 I Graad, som Diamanters Glimmer
 Paa Solv fun efterligne svagt,
 Utvungen, løst af Modens Lænker,
 Allene med sig selv og Gud,
 Saa blid, som Lauras Ven sig tænker
 Blandt Engle sin forklarte Brud,
 Saa himmelske skøn, som Dødelige
 Det blot at tænke sig formaae,
 Som intet Støvets Sprog kan sige,
 Den lidende Gudinde laae.
 De taareblendte Dine fræve
 En Trøst af Himlen i en Bon,
 Og Luna syntes selv at bæve
 I disse Speile dobbelt Skøn.
 "Her er jeg Emma!" — i det samme
 Henruslede den hele Jord
 Bort under ham — paa Lynets Hammie

Han

Han hen i hendes Arme foer —
 Og paa den Elsttes Læber døde
 Det neppe heelt udraabte Navn,
 Mens begges Siele sammenflesdes
 I begges Kys, i følles Favn.

Snart vaagne de; thi Støvet taaler
 Ei længe Salighedens Magt;
 Til meer end Glimt af Himmelens Straaler
 Er Dødeliges Syn for svagt.
 De stirre paa hinanden tause:
 ”For evig skal vi skilles snart” —
 Omsider bryder Eghinhart
 Den stille frygtelige Pause:
 ”Skal dine Læber heste sig
 ”Paa nogen andens end paa mine?
 ”O! hvad er Smerte, hvad er Vine
 ”Mod denne Tanke: miste dig?
 ”Før dse min Siel i Nattens Skjod,
 ”I Millioner Plagers Brimmel!

”Thi

"Thi hvad er Hælved? hvad er Himmel?
 "Foruden dig er altig Død!
 "Tal, Engel! lad din Tryllestemme
 "I Ersstens egen Melodie
 "Med Elskovs egne Toner hemme
 "Mit Mismodss vilde Raserie!
 "Sig, Elste! sig, hvad maae jeg giøre —
 "Hvad skal jeg?" —
 — "Flye, min Ven! o flye!
 "O Gud! man kan din Stemme høre —
 "Min Ven, min Fryd, mit Alt! o flye!" —
 — "Og det er fra min Emmas Læber
 "Den eneste, den sidste Trost?" —
 — "Aa! Eginhart! din Twivl mig dræber!
 "Kom dræb den, Grumme! ved mit Bryst!
 "Bliv! — troer du, at din Emma bæver
 "For sig? nei fun for dig, min Ven!
 "Din Fare blot for hende svæver,
 "Hun, troe mig, føler eene den.

"Dæmp

”Dæmp denne Ræsen, dæmp din Stemme,
 ”Af Ømhed for dig selv og mig!
 ”Kan Eginhart saa ganske glemme
 ”Sin Emma, Kierlighed, og sig?
 ”Din er jeg! troe mig, ingen Keiser
 ”Skal stiele dig din Eiendom!
 ”Hvi raser du? Gesandten reiser
 ”Tilbage did, hvorfra han kom.” —
 — ”Og bringer?” — raabte han — ”Og bringer
 ”Sig selv, og nok en Bagatel,
 ”Din Emmas Tei.” —

Paa Glædens Vinger

Foer Haabet i vor Elskers Siel;
 Han, en Misdæder lig, sig Skammer;
 Han tier, seer forvirret ud;
 Af Tak hans hele Hjerte flammer;
 Som trussen af et Blik fra Gud,
 Han skyrter ned for hendes Fodder,
 Og svømmer i en Taareflod

Og

Og Læben zitterer, brænder, bløder
I hede Kys paa hendes Fod.

Opløstet om i hendes Arme,
Han lever op i salig Lyst;
Al Twivl og Frygt og Sorg og Harme
Forsvinder snart af begges Bryst;
Det blide Haab i Sielen gyder
Sin Nectars himmelske Magie,
Hver Hindring let derved bortflyder,
Hver Fare druknes dybt deri.

I Haandtryk, Kys og kielne Blifte
Og Favntag, blot af Maanen seet,
De Lyffelige mindes ikke,
At Tiden lyner bort. Med eet
Den varste Morgenstund frembryder —
Den muntre Hane galter — tys!
Man synes bange, noget lyder —
Og drukner Angesten i Kys.
Men Emma dog tilsidst erindrer,

At Tryghed blot er Elskovs Ven
 Mens Kierlighedens Stierne tindrer,
 Og sympathetisk flyer med den:
 "Min Eginhart! mens alting sover,
 "Fly, for Forræderen dig seer!
 "Dit Liv, din Emmas Liv, du vover,
 "Bed et Minut at tøve meer —
 "Igennem Haven, Elskelige!
 "Du sicker end kan smutte væk;
 "Lad dette Kys dig mere sige!
 "Tag dette med! og nu, vær kæk!" —
 Til Vindvet, Arm i Arm, man iser;
 Mildt tause Stierner blinke ned,
 Og Cynthia fortrolig smiler
 Til deres skulste Kierlighed —
 Men Gud! de blegne! begge vækkes
 Til Helled-Angst, i det de see,
 Den hele stille Jord bedækkes
 Med Sløret af en falden Sne.

O ! midt i deres Glædes Eden !
 O ! midt i Haabets sidste Havn !
 Af ! hvad er Salighed herneden ?
 Nu døe de i hinandens Havn !
 Dog nei ! — En Morder dem skal rive
 Til Pinsler fra hinandens Bryst ! —
 O ! hvad vil deres Skiebne blive ?
 Nu smiler intet Glimt af Trost —
 De stirre paa hinanden stille,
 Og tause see hinandens Liig ;
 Og ingen Taarer mere trille —
 Af Angst de neppe føle sig.
 O ! red dem ! red dem ! — men forgiæves
 Er Muelighedens hele Magt.
 Et Under her til Redning kræves —
 Det Seer ! I Elskende , gier Agt !
 Mens , Amor lig i Psyches Arme ,
 Vor Elsker marmorstille staer ,
 Som livløs , uden Lyd og Varme ,

Et Lys i Ennias Siel opgaaer.

En Rose paa hver Kind bebuder

Det høitidssulde Dieblik,

Hvori en Tanke, værdig Guder,

Den Skinnnes Kierlighed undsik —

Et Middel, som, for fint at spindes

I Hiernen af en Adams Søn,

Bed Elskov ene kunde findes

Af Monstret for det smukke Kion —

"Endnu min Ven! trods Skiebnens Vrede,"

Saa taler hun, "er alt ei tabt;

"Endnu et Middel er tilrede,

"Som Kierlighed os blid har fåbt.

"Fat Mod! din Emma dig skal bære

"Tilbage giennem Sneen tryg;

"Min Elskov styrke skal min Ryg,

"Og let skal denne Wyrde være!

"Snart bringer jeg dig siffer hen

"Til Muren hist ved Havens Ende;

"Du let dig svinger over den —

"Og mine Spor man fun vil fiende." —

"Mit Liv! mit Alt! min Lust! min Brud!"

Er alt, hvad han formaaer at stamme —

Mens, hævet af sin Elskovs Flamme,

Let, som en Engel, hun foer ud

Af Vindvet. Vips! paa hvide Dynge

Hun neden under færdig staer:

"Min Eginhart mig ei kan tynge."

Og ræs afsted hun med ham gaaer,

Og under elskete Byrde glemmer

Dens Virkning i hvert fielent Lem,

Og sine Suk udmattet hemmer,

At han skal ikke høre dem.

Mon Sang afbilder denne Scene?

Nei, stands! og hør ei meer! men see!

Thi den fortryllede Camene

Kan intet andet her end see —

Med dobbelt Næenhed Sneen skimrer
 Ved Lunas dobbelt klare Smil,
 Den lyse Himmelbue glimrer
 Med usædvanlig Ether-Ild.
 Meer tindrende hver Stierne blinder,
 Og mellem idelige Lyn
 Den ene Soel den anden vinker,
 At se paa dette skønne Syn.

Snart Kierligheds Heltinde bringer
 Sin Ven til Havens Ende hen;
 Han over Muren frelst sig svinger,
 Og glad hun flyver hjem igien.

E m m a .

F e m t e S a n g .

Som Vandreren, der mat af Sved
Og over Alpe-Toppe higer,
Troer, hvert et Bierg, hans Fod bestiger,
Ham volder sidste Farlighed;
Men ei saasnart har vundet op
Paa Spidsen, for hans Blif opleder
En Hær af nye Farligheder
Paa Veien til det næstes Top —
Saa stonne Dødelige frem
Igennem Livets Modgangs Hære,
Og troe den sidste der at være,
Hvor blot en større møder dem.

Mistænk

Mistænk den blinde Lykkes Smile!
 Thi tæt ved Nøsen Tornen er,
 Og Modgangs Storm, o Ven! er nær,
 Naar Livets Bolger tause hvile.

Nu slumre trygt de glade to,
 De drømme sig i Glædens Tempe,
 Ved Vagt af Kierlighedens Kiempe,
 I sikker Fred og salig Roe.
 O! lad dem slumre! Bange Muse,
 Opvaagn dem ei! Alt hører du
 Orkanen over dem at bruse —
 O! Skræk! men vaagn dem ei endnu!

I denne høitidssfulde Nat,
 Hvor i sin Seier Amor fronte,
 Hvis hele Herlighed kun mat
 Den svage Skald beskyrtset tonte,
 Mens alt i Søvnens Arme læe,
 Og Elskov, han og hun allene
 I denne hemmelige Scene

Nærværende sig selv fun saae,
 Formaede Carls uhyre Magt
 Ham ei paa Sovnens Silkevinge
 Den sede Rosighed at bringe,
 Som vaagen Fryd opveier svagt.
 Bar det en Finger fra det Hoe?
 Bar det naturlig Sympathie? —
 Nok — Enimas Fader intet Die
 Den hele Nat sik luftet i.

Han stod om sider op, og ilte
 Til Vindvet, aabned' det, og saae,
 Mdens Maanen ned i Sneen smilte,
 Miraklerne paa Himmelens Glaas;
 Og tænkte: Carl! hvor er du lille!
 Og raabte: Gud! hvor er du stor!
 Slog Diet ned i Mattens Stille,
 Og saae Miraklet paa vor Jord.
 Han saae en lille hvid Figur
 En Mand igjennem Haven bære

Ud fra Prindsessens Somfruebuire —

O Himmel! hvad mon dette være?

Med Graadighed han stirred' efter,

Og sic til sidst bestyrst at see

Sin Skriver giennem Havens Sne

Bortbaaren af sin skonne Datter.

Som ørst af Torden stod han der —

Forundring, Kummer, Skræk og Bredø

Hetog hans Siel, og meget nær

I Raseriets vilde Hede

Han havde raabt — men endelig

Fik Hiernen over Hiertet Seier,

Han rolig atter lægger sig,

Og sovnlys Sagen overveier:

"Min Datter Emma? — Eginhart? —

"Min Skriver? og min egen Datter? —

"Jeg Sagens Sammenhæng nu fatter —

"Og dommes maae de, demmes snart!"

Den næste Dag det hele Raad
 Af Bispe, Munke, Capellaner,
 Som aarligsov, og dræk, og aad,
 Og helvedstraffede Profaner,
 Holdt Morgen- Middag - Aften- Bon,
 Opbrændte gamle Kloge Kvinder,
 Omvendte Gottriks Svigersøn
 Og andre Christendommens Fiender —
 Det hele hellige Senat
 Blev sammenkaldt, og, som det smimer,
 Andægtig rundt om Bordet sat.
 (Gud naade dem, som Andagt dømmer!)

I Midten Carl den store sad,
 Som Zeus iblant Olympens Guder:
 En vigtig Sag den hele Rad
 Et Vinke af Keiserenbebuder;
 Han taler: "Hører mig, I Mænd!
 "I Bispe! Munke! Capellaner!
 "Som give Christne Himmelten,
 "Og

”Og give Holvede Profaner!
 ”Et Syn i Nat jeg skuet har,
 ”Et Oprin, sæl somt, uden Mage:
 ”En Jomfru paa sin Ryg borthar
 ”En Mand fra sit Gemak tilbage.”

Det hele Raad slog Dine ned
 Ved dette Malerie — mens somme
 Bad’ alt om Himsens Straffedomme
 For flig en Synd — og Carl. blev ved:

”Hun gif, nedtynget, dog saa snart,
 ”Som om hun gif med Spog og Latter —
 ”Og denne Mand var — Eginhart,
 ”Og denne Jomfru var — min Datter —
 ”Hvad dømmer Kirkens Lov herom?
 ”Hvor dyb er Bunden i min Ere?
 ”Hvad, og hvor stor bør Straffen være?
 ”Carl byder: Siger Eders Dom!” —

O! havde svage Digters Siel
 Lidt af den Evne her, som talte

Natu-

Naturens Sprog i hvad du malte,
 Guddommelige Rafael!
 O! funde jeg tilstede mig
 Blot nogle Penselstrøg af hine,
 Hvis Sandhed, Udtryk, egne Mine
 Forraade, store Hogarth, dig!
 Jeg skulde her en Gruppe male
 Hvis varierede Hellighed
 Skjænttaus, dog mere skulde tale
 End Svæda selv at sige veed.

Electrisk før en hellig Gysen
 Fra Skæg til Skæg i Naden om,
 Undægtig Skælven, Troens Frysen
 I alle deres Hierter kom,
 (Thi Troe har sine folde Timer
 Som andre Febre) — salig Skræk
 De syndfrie Munde sammenlimer,
 Og Afstøye quæler hvert et Kvæk.

Skøndt de med Fagter Dommen fælde,
 Med Dieløsten, Haandslag, Suf,
 Gaa tydelig, at intet Ruf
 Dens Strænghed nødig har at melde;
 Dog Keiseren dem atter bød,
 Med høien Røst affige samme —
 En raabte: Sværd, en anden: Flamme,
 Og hver — og alle raabte — Død!
 Og foldede, som det sig sommer
 De fromme Hænder, med et Suf
 Mod hinlen, og mod Carl et Ruf.
 (Gud trøste dem, som Andagt dømmer!)

"Gud!" raabte Carl, "man bringe frem
 "Dem begge, deres Dom at høre!" —
 Afsted gaae Bagter efter dem,
 Og fælesløse dem indføre.

Som tvende Marmorstøtter staae
 De blege ved hinandens Side,
 Og vente begge tause paa

Den

Den Dødsstraf, som de snart skal lide,
 Og stirre frem, og møde Død
 I næste Nu med faste Blikke,
 Som sige sig: o! den er sør;
 Thi den adskiller os dog ikke.

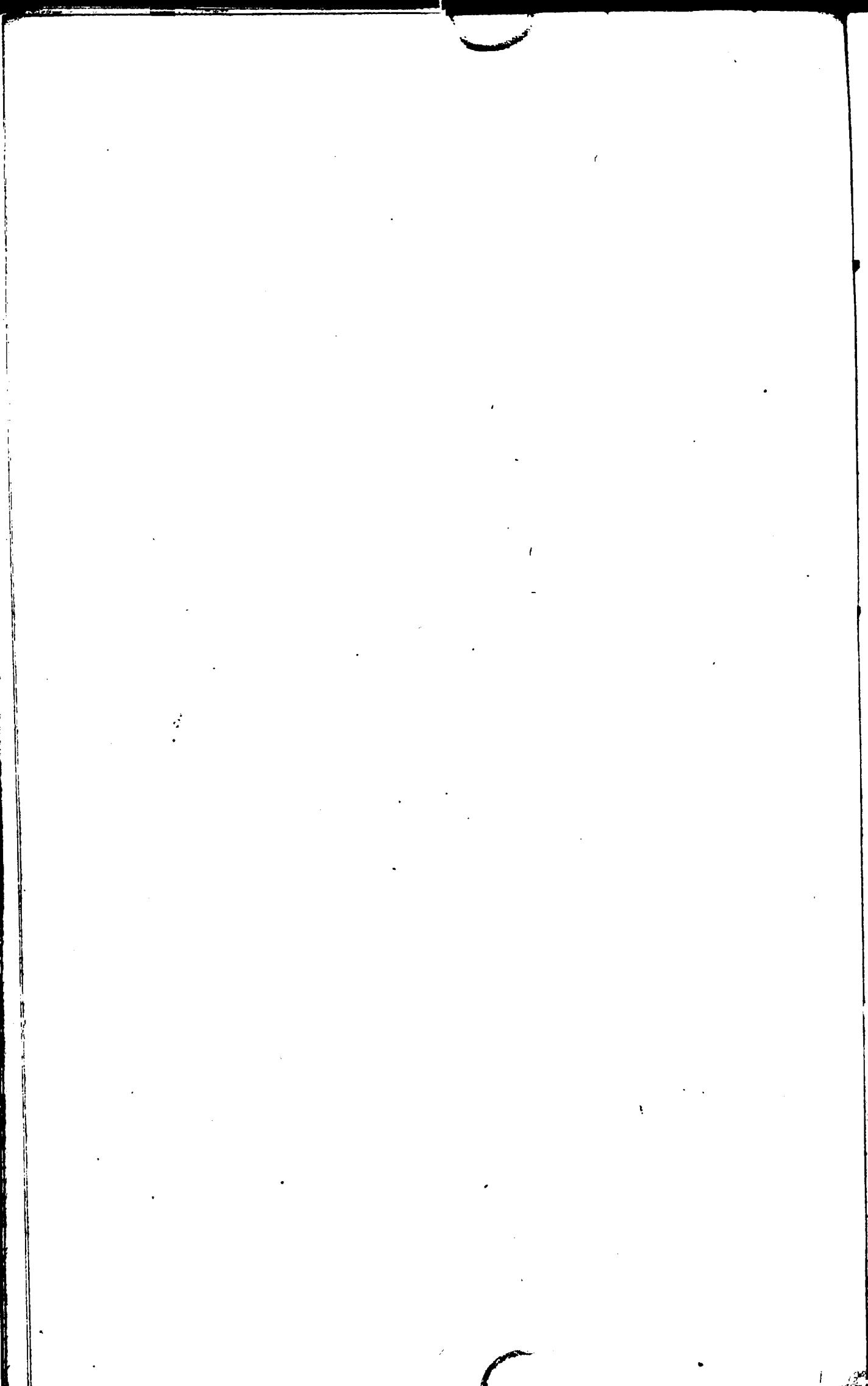
Carl stille staer, og seer derpaa —
 Og ned paa Keiserkongens Kinder
 En Fader-Taare langsom rinder —
 Han nærmer sig, og taler saa:
 ”Du længe troe har ivrig tient
 ”En Mand, min Eginhart, som skønner
 ”Paa Dyd og Flid, og begge lønner;
 ”Min Datter og har begge fiendt;
 ”Vi begge her os nu foreene
 ”For med en Hertugs Værdighed,
 ”Og Stat, eg Hertuginde med,
 ”Dig til Besøning at forleene —
 ”Og Du,” — her tog han hendes Haand,
 Og lagde den i hans — og sagde:
 ”Og

”Og Du, som Elsøvs kielne Baand
 ”Et Offer som Hæltinde bragte !
 ”Modtag den Mand, du nylig bar
 ”Saa ræk paa dine Skuldre spæde ;
 ”Og tænk dig, Enima ! tit med Glæde,
 ”At han din Faders Gave var !” —
 Hvo maler Glædens store Scene ?
 Hvo har til stumme Udtryk Lyd ?
 Hvor er den himmelske Camene ,
 Som tolker navnløs salig Fryd ?
 Mens pludselig vakt op til Livet
 De styrte for hans Fodder nu —
 Nei ! — male sligt blev ingen givet !
 Natur ! det maler eene du !
 Senatet blev ved samme Tale ,
 Som gav de bange Evende Liv ,
 Til Støtter. Kold, og flau og stiv
 Stod hver fra Hoved ned til Hale —
 Det hele hellige Statut ,

Af Bispe, Capellaner, Klerke
 Blev fra det Dieblik forbudt,
 Med Dom sig meer at lade mærke.

Med Lustcomedier af Ild,
 Med natlig Dag i alle Gader
 Musik og Dans og Maskerader
 Og tusinde Slags Ridderspil,
 Med al den Vælde, Glimmer, Præg,
 Den halve Jords Monark kan give,
 Og ingen Muse vil beskrive,
 Blev Bryllupsfesten nu fuldbragt. —
 Og Eginhart og Emma leved'
 S Lykkens Skid, i Glædens Clum,
 Til begges Siele sammensoved'
 Fra Jorden til Elysium.

Romancer
og
smaae Fortællinger.

D r ø m m e n e .

Fortvivlelse! dig helliges min Gang,
Og den, som hænger sig, og den som hang,
Og den, sig hænge vil, om han har Dre,
Han høre!

For nogle Dage siden drømte jeg —
Om paa Collegium, om ved Disp'yt for Graden,
I Stuen, Kirken, eller midt paa Gaden,
Det husker jeg just ei —
Og, om det var om Natten eller Dagen,
Gisr ogsaa meget lidt til Sagen —
Jeg drømte fort: jeg eiede en Pung
Af store Kobberpenge ganske tung —

Hvorfor just Kobber? Nu min smukke Frue
 En Drøm mæbleres ikke som en Stue,
 Sligt falder som det kan, og ikke som man vil —
 Dog gletter jeg en Grund dertil:
 Man drømmer, som De veed
 Meest om de Ting, man jevnligst omgaaes med,
 Og Solvmynt er nu fast saa sielden her,
 Som een af Deres Kion, der ei nysgierrig er.
 Det altsaa Kobber var — men een Beskaffenhed
 Ved Pungen, som desværre kun kan drømmes,
 Gav dog min Drøm en lovlige Vigtighed
 Den nemlig: at den aldrig kunde tømmes.
 Jeg vaagned' — greb i Lommen strax, og fande
 At den var tom, som før — og Drommen Tant.
 Jeg ørgred' mig en Smule, som de Rige;
 Men slog det hen,
 Og blev i fåie Tid saa glad igien,
 Som mine Lige.

Den næste Gang jeg drømte mig Poet,
 Skald, Barde, Digter, hvad man falder det,
 Som alt skal komme ud paa et;
 Men af den rette Sort — ei som saa mange Skialdre,
 Hvis Hymner høit som tusind Tordner knaldre,
 Hvis Sange bølge sig uvist hvordan
 Som Oceanet, eller Ossian,
 Saalænge til de blive Fidibusser —
 Nei jeg var sand Poet; exempli gratia,
 Som han der sang om Rolf, og Balders Død;
 Som han, der sang den Almbolts Værk, hvorfra
 Kom idelig Tata, Tata;
 Som han, hvis Luth om Axels Elskov lød;
 Og han, som sang Emilie —
 Som een af Noms de tvende Publiusser.
 Jeg vaagned i en yndig Elegie —
 Og gjorde Øder i mit Raserie;
 Men slængte Pennen bort — og strax var det forbi.

Den tredde Gang jeg drømte mig til Viis —
 Ei blot for Rimets Skyld, jeg her en Pris
 Med Læserens Tilladelse maae tage;
 Thi riktig nok i vore Dage
 Det lader som om Lykkens Paradiis
 (Hvorom saa jammierligen friges)
 Stod mere aabent for et Drog end for en Viis —
 Og det er vist, til Lykkens Tempel siges
 Indgangen trang — hvo intet Hoved har
 Han smutter lettest ind, den Sag er soleklar.
 Man altsaa let formoder, at jeg ikke
 Ved denne Leilighed fandt største Trang til Strikke
 S det jeg vaagned op, og folte mig
 Om ikke ganiske hov'dløss, dog, som andre,
 Lidt meer bequem til Lykkens Vei at vandre —
 Der hører Viisdom til at hænge sig.
 Naar kiedtes Tøffen vel ved Livet? eller
 Naar saae man vel en Claus ulykkelig?
 Dog — ganiske Claus er jeg just ikke heller.

Jeg siden drømte mig i Himmerig —
 Og fandt mig der saa vel og å mon aise
 At jeg til evig Tid
 Føst havde funnet blive der, og blæse
 Ad hele Verdens Kobber, Kunst og Vid —
 Sør slog Musiken mig — en Seraph sang
 Ledsgaget af Cherubers Harmonier
 Den skønneste blandt Schulzes Melodier
 Til Davids egen Harpes Klang,
 Føst bedre end du synger den, Dorine!
 Men da jeg saae mig om (Hør Under stor!)
 Opdaget jeg i dette Himmelchor,
 At denne søde Sanger var — Dorine,
 Dorine selv! — hvad Støvets Ord
 Kan male min Henrykkelse — jeg foer
 Som Lynet hen i hendes aabne Arme —
 "O Vellyst!" raabte jeg — men ak! hvor stor
 Blev min Fortvivlelse, da vaagnet, for Dorine
 Jeg binede en gammel Proserpine —

For Chor af Engle, en Flok Valbye-Gæs —
 For Schulzes Lovsang en affyelig hæs
 Staccato-Skraalen: Flekkesild og Reier —
 Kort sagt, da fra Olymp, som forдум Herr Vulcan
 Jeg pludselig faldt ned ved Gammelstrand.

Som sagt, og som beviist, for Bagatel jeg pleier
 Just ei at hænge mig —
 Pung, Poesie, Prudenz — og selv et Himmerig,
 Hvor ei Dorine smiler — kan jeg miste
 Og staae, som Egen mellem faldne Qviste;
 Men Himmerig med hende! dette var
 For meget. Riære Læser, om du har,
 Og kan undvære den, og selv den bruger ikke,
 Saa laan Forfatteren en Strikke.

Den sovende Semire.

Den eensomme Skov
Gav Gienlyd af natlige Tonner,
Og Troestabs og Kierligheds Lov,
I medens den Yndigesov,
Klang sodt fra de mørkgronne Throner,
Hvor fiedrede Sangerkers Klager
Gienkalde de bortflaine Mager.

Zeg listede mig
Til hende — da raflede Vagen;
Zephirerne tumlede sig
I fislende Dufter om mig:

"O! rober mig ei ved jer Spøgen!"

Saa hvisted' jeg til dem, og ilte

Did, hvor den Elsværdige hvilte.

Her stod jeg, og saae —

Og ønskede, med smægtende Blikke,

At stæle et Rys kun — og gaae —

Hvor skialv jeg! — den Undige laae,

Og slumred', og mærkte det ikke.

Saa laae paradiiske Skionne

Før Adam udstrakt i det Grønne.

Da sukked' til dig,
Sødtsmilende Venus! din Sanger:

Tillad kun den yderste Flig

Blot eengang at kysses af mig!

Det er jo dog lidt jeg forlanger;

Og medens jeg kysser, Gudinde!

Hold Etyr paa de spøgende Vinde.

Jeg bukked' mig ned —

Og kyste kun Fligen og bæved'

Af Frygt, at hun vaagned' derved,
 Thi Ønsket berørte det Sted,
 Hvor Kierligheds Himmel sig hæved;
 Den Yndige vedblev at sove —
 Du, tænkte jeg, mere tsr vove,
 Bellystige Nu!

Paa rosenrødtfarvede Kinder
 Min Mund sig nu hæsted'; men Du,
 Elskværdige, slumred' endnu,
 Og følte det ei — uden Hinder
 Jeg kyssed' — og kyssede efter
 Den Himmelens yndige Datter.

Hist kom han — "Du seer
 "Letvingede Søn af Cythere!"
 Saa bad jeg "hvor passende her
 "Blev anbragt en Piil eller fleer!
 "Naar pleied' du langsom at være?
 "Lad eene mig arme ei brænde!
 "Viis ogsaa din Magt over hende."

Den spøgfulde Gud!

"See," sagde han, "der har du Vile
"Med Guen — styd selv dem kun ud,
"Og, hvor du vil, ramme dit Skud —
"Jeg ogsaa kan trænge til Hvile." —
Aglæ med Roser bedækked'
Det Sted, hvor den Lille sig strækked'.
"Lyksalige jeg!"

Udbred jeg, og Guen opspændte,
Og Vile paa Vile nu fisi —
Den Skionne hun mærkte det ei;
Men Kysse paa Læberne brændte,
Som vidnede sødt om den Flamme,
Jeg tændte ved rigtig at ramme.

Jeg sighted' og skød,
Og spændte og sightede atter —
Hvor smilende, blussenbe, rød,
Hvor yndig, hvor kielen og sør
Læge Hæmlens uskyldige Datter!

Mig

Mig kyste og smilte og spøgte —

Hver Piil hendes Unde forøgte.

Men pludselig svandt

Den Indige, Kogger og Rue —

Den gyldne Phoebus oprandt

I Etherens østlige Kant

Med tusindfold straalende Lue —

Og henrykt og frygtsom og ene

Sæg laae under quidrende Grene.

I glimrende Skye

Sank ned majestæiske Fader

Apollo — ham fulgte de ni

Gudinder, som dandsede i

Bestandig afværlende Rader

Omkring mig — halv henrykt, halv bange

Sæg hørte de himmelske Sange.

Kom, sagde han, kom!

Tog denne dig stenkede Lite,

Den tilhørte forдум i Rom

Min Flaccus! og spil du nu om
Dit Svn og den smukke Semire!
Jeg vaagned' af Fryd — men med Blunden
Var Liren og altig forsvunden.

Orpheus og Eurydice.

Herr Orpheus var en Spillemmand,
(Som hele vide Verden veed),
Der, naar han paa Fiolen gned,
Sik Traer i Skov, og Sik i Strand
Til, ingen anden Ting at sandse,
End Norske-, Polske-, Springe-Dandse.

Men ingen Ting paa Jordens her
(Som ogsaa hele Verden veed)
Er af bestandig Varighed.
Musik, hvor magtig end den er,

Kan ham med Leen ikke standse;
Med ham Herr Orpheus maatte dansse.

Vor Virtuos var Enkemand;
(Som ogsaa hele Verden veed),
Han fulgte derfor villig med;
Du treffer hende, tænkte han,
Som kyste dig, og bandt dig Krandse!
Saa kan du der med hende dansse.

Bed Tartarus *) han traf Apoll
(Som faa, maafee set ingen veed).
"Min Son! kom ikke længer ned!
"Du maae gaae frie for Gyndsens Sold,
"Og faaer en Plads i Zeuses Rige!
"Som Gud du did med mig opstige."

Ga! svared' Orpheus henrykt, ja!
(Hvo sagde Nei til Himmerig?)

Hvis

*) Nedgangen til de underjordiske Boeliger.

Hvis min Eurydice med mig
 Maae komme der; hvis ei, Papa!
 Jeg bliver heller i det Lave,
 Hvor jeg kan hende hos mig have.

"Nei!" gientog Phoebus *), "ingen kan
 I Himlen sætte mindste Fod,
 Hvis Puls ei slaaer af Guders Blod.
 "Min Søn! det gaaer umuelig an!
 "For Bindingen af slig en Throne,
 Du maae forlade reent din Kone."

Forlade hende! brød han ud,
 (Slig Ægtemand er rar at see)
 Forlade min Eurydice!
 Forlade hende! gode Gud!
 For tolv Olymper jeg forlader!
 O! du var aldrig gift, min Fader!

Kf!

*) Apollos Fornavn.

Af! uden dig, Eurydice!
 Som Gud jeg blev ulykkelig!
 Jeg heller dele vil med dig
 Et Paradiis i Hølvede *).
 Kun, hvor du smiler, er min Himmel,
 Selv midt i Eumeniders Brimmel.

Og vips — han flog ad Trappen ned;
 Farvel, o! Zeus! Farvel, Papa!
 Farvel Olymp, etcetera!)
 Og kom i hast til Styres Bred;
 Og seilte saa til hine Enge,
 Hvor hun ham fierlig vented' længe.

"O! hvor den Spillemand var gal!"
 (Saa griner hist en giftet Flok,
 Og hist en Pebersvende-Flok)
 "Han havde vist en Perial!

"Til-

*) De Gamles Elysium lage i de underjordiske Doeliger, Hades, eller Hølvede.

”Tilsidesætte Guddom, Throne —
 ”Den Nar! — og alt det for en Kone —

 ”En Kone, som, hvor smuk hun var,
 ”Var dog et Fruentimmer kun,
 ”Hvoraf der gives fleer end hun —
 ”Var det saa meget værdt? — den Nar!” —
 De Stakler Marsag har at grine;
 De fandt dem aldrig en Palmine.

Lenardo og Blandine.

(Ester Bürger.)

Blandine sad hisset, Lenardo stod her,
Ungdommelig Munterhed straalte fra hver:
Hun mellem Prinsesser en lysende Soel,
Han Ynglingers Zür, bag den Skønnestes Stoel.

Til Lands og til Vands, fra Paris og fra Rom
Mangfoldige Fyrster og Herrer der kom,
Med Guld, og med Perler, og Ringe belæfft,
At frie til den Skønne, som hver funde best.

Men

Men aldrig Prindsessen var Perler og Guld.
 Og Ringe med glimrende Stene saa huld,
 Som Rosen, der visned' paa sneehvide Bryst,
 Af Ynglingen hemmelig plukket og kyst.

Den skonne Lenardo var ædel og god,
 Skjondt ei i hans Arær flød adeligt Blod.
 En Gud har jo skabt baade Ridder og Træl;
 Tidt boer i den Ringe den ædlestes Siel.

Engang, som i Haven de samlede sadb,
 De Fyrster og Herrer i glimrende Kad,
 Og quægede sig med den kielige Frugt,
 Som vims af den flinke Lenardo blev plukt,

Da tog af sin Solvkurv i yndige Skød
 Prindsessen en Pipling, saa rund og saa rod,
 Og rakte med sneehvide Haand ham den hen,
 Og sagde med Smil, da hun rakte ham den:

"Tag det for din Umag! Alt yndigt og godt
 "Og nydeligt voxte for Prindser ei blot.
 "Det udentil er saa velsignet og skønt;
 "Gid det, som er inden, var dobbelt saa klokt!"

Og see! da den Yngling sig hurtig stial hjem,
 Da tog han, o Himmel! en Seddel her frem!
 Den Seddel i Eblet saa hemmelig stak,
 Derpaa denne sode, fortroelige Snak:

"Du skønneste Yngling, hvor Diet seer hen!
 "Meer yndig end alle de glimrende Mænd!
 "Meer ødel end disse, høimodig og god,
 'Skøndt ikke fremblomstret af adelig Nod!

"Dig har jeg for alle til Ven mig udseet;
 "At see dig, og ynde dig Elste, var eet.
 "Af Længsel fortørres min bævende Varm,
 "Jeg ikke saær Noe ser, o Ven! i din Arm.

”Bud Midnat al Slummer og Hvile forfast,
 ”Og skynd dig til Træet i mueligste Hast,
 ”Som Kierligheds Æble dig bar; paa det Sted
 ”Dig venter lidt kierligt, som... Nok du nu veed.”

Det tyktes den Yngling saa øengstlig og vel,
 Saal vel og saa øengstlig! hans tvivlende Siel
 Nu tumledes hist og nu tumledes her
 I Haabets og Frygtens uroelige Færd.

Dog da det lidt hen imod Midnatten gleed,
 Og alle smaae Stierner taus blinkede ned,
 Da sprang han af Leiet, al Hvile forlod,
 Og ilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Og, som han saa stille, saa ventende sad,
 Da rasled' i Lund'en det bævende Glad.
 Han lytted', da tog det ham hurtig ved Arm,
 Da mærktes en Klande, saa fielen og varm —

Og førend en Lyd ham fra Læberne soer,
 Det drukned' i heftige Kysse hvert Ord —
 Og førend det hvisted' ham ham hvidt eller sort,
 Med bløde smaae Hænder det trakte ham bort.

Det forte ham tyf i letsvævende Fied :
 ”Kom føde, kom elskede Yngling, kom med !”
 ”Koldt aander her Lusten! Ei Vels eller Frak
 ”Besiermer os — kom i mit stille Gemak!”

Det drog over Torn, over Tidsel, og Steen
 Ham til en bebusket Ruin-Hvelving hen;
 Der skinred' en Lampe; det drog, ved dens Skin
 Tilsidst ham til Enden af Gangen, og ind —

S Slummer var alting indhyllet; dog nei!
 Forræderens Die tillukkedes ei!
 Lenardo! Lenardo! hvor vil det dig gaae,
 Før Hanerne gale, før Lærferne slae?

Langt ude fra Spaniens største Provinds
 Var kommen en høistoltpralende Prinds,
 Med Perler, med Guld, og med Ringe belæfft,
 At frie til den Skinne, som han funde best.

Han brændte, han tørsted' med smægtende Mund;
 Men tørsted' og smægted' omsonst i Burgund.
 Han beiled' forgieves Aar ud og Aar ind;
 Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som let man kan troe,
 Ved Dag og ved Nat hverken Raft eller Roe;
 Og havde med lumm og forræderiſt Tid
 Sig sneget i Haven paa selv samme Tid;

 Og havde det mørket, og havde det seet,
 Hvad nær ved tre fire Skridt fra ham var seet;
 Da skar han med Tænder, beed blodig sin Mund:
 "Du snart det skal vide, Regent i Burgund!"

Og ilte paa Timen at melde, som sagt;
 Ham standsed' forgieves den truende Vagt —
 "Nu maae jeg, nu vil jeg til Kongen!" han svor,
 "Ham venter et Oprør, ham truer et Mord!" —

"Ho! Holla! Vaagn op du Regent i Burgund!
 "Din Stamme, din Ere besudler en Hund!
 "Blandine, din dydige Datter, i Seng
 "Fordriver sin Eid med din nedrigste Dreng!"

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eeneste Datter saa fær!
 Hun meer ham end Kronen og Zepteret var,
 Ja! meer end den Skat, hele Jorderig har.

Bild reiste han derfor af Sengen sig nu:
 "Det lyver du Skielm med forræderisk Hu!
 "Dit Blod det undgiede! det drikke Burgund,
 "Ifald mig bedrager din giftige Mund!" ...

"Her

”Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pandt!
 ”Op! skynd dig! saa finder dit Øie det sandt!
 ”Mit Blod det undgiede! det drikke Burgund,
 ”Hvis Løgn har besmittet min varslende Mund!”

Da fremløb den Gamle med blinkende Spyd,
 Ham ledte den Lunde med blodgierrig Fryd,
 Og drog over Torn, over Tidsel, og Steen
 Ham til den bebuskede Muurhvelving hen.

Her kneisede forдум et fyrteligt Huis,
 Som nu var af Elde nedmuldret i Gruus;
 End hvelved' sig Kieldren og Hallen, foran
 Vedækket med Tidster, med Torn, og med Sand.

Saar kiendte dens Nabning i Krattet; men hver,
 Som kiendte den, sandt uden megen Besvær
 En hemmelig Dør til de Værelser smaae,
 I hvilke Prinsessen om Sommeren laae.

End

End Kierligheds Lampe ved Indgangen hang
 Mildt skimrende giennem den natlige Gang.
 De holdt deres Aande, de traadte saa tyse
 I Gangen af Kierligheds Lampe belyst —

Og nærmede sig den tillukkede Dør —
 Og stod' der, og lytted' — "Hør, Konge! nu hør!
 "Eys! hør, hvor det hvister! hør, Konge! hvert Ord!
 "Hør! — troer du end ikke, saa aldrig du troer?"

"O Elste! min Elste! hvi modfalder du
 "Hos mig, som er evig din Eiendom nu?
 "Prindessen ved Dagen om Matten er væk;
 "Nu er jeg din Elsøvs Slavinde; vær kæk!"...

"O skonne, tilbedte Prindesse! var du
 "En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu
 "Jeg Kierligheds hele Lyksalighed nød!
 "Men nu er din Elsøv min Angst og min Død."...

”O Elſte, min Elſte ! lad fare den Skræk !

”Er jeg en Prindſeffe ? bese mig ! vær fæf !

”For Krone og Zepter og gyldene Karm

”Jeg valgte mig Kierligheds Møk i din Arm.” . . .

”Og ſkønneste Skønne ! ved List eller Twang

”Dit kierlige Løvte vil brydes engang !

”Bud Beilen og Beilen , om langt eller fort ,

”Tilsidst dog en Prinds dig som Grud fører bort !

”Vel bruser en Bølge , vel stormer en Skye ;

”Men Bølgerne falde ; men Stormene flye —

”Som Binden og Vandet er quindeligt Sind !

”Din Elſkov forsvinder som Vand og som Wind.” . . .

”Lad beile , lad beile ſaa mange der vil !

”Jeg eene ſkal evig fun dig høre til —

”Min Elſte ! min Engel ! vær fyrig og frøe !

”Mit Løvte jeg evig ſkal holde dig troe.

”Som

"Som Vind og som Vand er mit elskende Sind —
 "Vel bortrinde Vande, vel henvister Wind;
 "Dog alle bortrinde, henviste dog ei,
 "Saa evig min brændende Elskov og ei." ...

"O skinnne Prindsesse! dog vanker mit Mod;
 "Tungt ahnes mig Skræk i det isnende Blod:
 "Den hevnende Himmel den King sønderbrød,
 "Hvorover ei Kirkens Belsignelse lød.

"Hvis Kongen — o! hvis han opdager den Færd,
 "Da drypper mit Blod fra det rygende Sværd;
 "Da maae du belænket i Hulen nedsat
 "Hengræde dit Liv i uendelig Nat." ...

"Ei Himmel, min Ven! sønderriver det Vaand,
 "Som Trost os fletter med Kierligheds Haand.
 "Den salige Bellyst i natlige Noe
 "Seer ingen Forræder, veed eene vi to.

"Kom

"Kom, elskede Brudgom! o kom i min Arm!

"Kom! kys mig! og tryk mig i Lyst til din Barm!"...

Da kyste han syrig den lokkende Mund,

Og Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes og savntes saa heftig, saa tidt;

De dreve den salige Spøgen saa vidt. —

Da raste de Vidner, da vilde de frem;

Men Slaaen og Laafene hindrede dem.

De blevе, de vented' med fraadende Mund;

Saa venter paa Haren den surende Hund.

Derinde tilsidst, efter mattende Lust,

Blev tungt og uroeligt den Elskendes Bryst:

"Prindsesse! vaagn op! lad din Elster nu gaae!

"Hør galende Haner alt Morgenens spaee!" ...

"O Elste! o bliv, indtil tredie Gang

"Os Hanerne vække med Morgenens Sang!" ...

"O elſte Prindſeſſe! ſee Morgenens grye!
 "O ſlip mig! før Solen ſtaer op, maae jeg flye!" ...
 "O Elſede! bliv! de ſmaae ſtirner dog ei
 "Forraade den Elſendes lønlige Vej." ...

"Vaagn, elſte Prindſeſſe! jeg hører en Lyd —
 "Aa! Svalen forkynder alt Morgenens Fryd." ...
 "O Gødeſte! bliv dog! — du hører ei den;
 "Men flagende Mattergal, Kierligheds Ven." ...

"Nei! ſlip mig! alt Hønen har galet; og rød
 "Grempipper alt Dagen i Morgenens Skjød!
 "Alt Svalerne synge — Hvor gyser min Siel!
 "O, ſlip mig! mit Hjerte vil bripe! Lev vel!" ...

"O Gøde! — Farvel da — nei! bliv dog — Farvel!
 "O Gud! men hvi zittrer ſaa bange min Siel? —
 "Kom viis mig dit Hjerte — det børker ſaa mat!
 "Hold af mig du Gødeſte! — kommende Mat!" ...

"Sov rolig!sov sedt!"... og nu smitted' han væs;
 Men hold i hans Alarer fræb dødelig Skæf —
 Rundt om sig han lugtede Liig — og med Nød
 Han raved' til Enden af Gangen, som død —

Hu! fremsprang de tvende; med mordsvulnet Arm
 Hver sigdte sit Spyd i hans bævende Barm:
 "Der har du dit Zepter! regier nu Burgund!
 "Der har du din Medgivt, forbandede Hund!" —

"O Jesu Maria! forbarm dig! og saan...
 Da bruste hans Nine — han opgav sin Aand;
 Og uden Beredelse, Trøst, eller Ven
 Hans tvivlende Siel soer til Evighed hen.

Førrederen hugged' med synsende Harm
 I mange smaae Stykker hans blodende Barm:
 "Kom! viis mig dit Hjerte! det banker saa mat!
 "Hold af din Tilbedede — kommende Nat!" —

Og rev ham det ud af det blodige Bryst —
Og kislte sin Nasen i Hervedes Lyst :
”Der har jeg dit Hjerte ! af ! banker saa mat !
”Hold af mig , du Sødeste ! — kommende Nat ! ” —

Prinsessen imens i urolige Blund
Sig fasted' i Sovne ; følt drømmede hun :
Om blodige Perler i blodige Krands ,
Om blodige Brudgom , og Spøgelsers Dands .

Og vred sig i Sengen , saa mat og saa svag ,
Koldt sovende hele den følgende Dag :
”O kom dog , o Midnat ! du Kierligheds Ven !
”Og bring mig , min Engel , min Vellyst igien ! ” —

Og da det lidt hen imod Midnatten gled ,
Og alle smaae Stierner taus blinkede ned :
”O , vee mig ! hvad ahnes dig , bævende Bryst ? ”
Da knirkede Døren saa frygtelig tyft :

En Ridder i Flor og i Sørge-Talar
 Paa to Keridoner to Liigfakler bar,
 Med dødelig Taushed og rædsomme Blif
 Han satte dem ned for Prindessen, og gif —

Ham fulgte en Ridder i snehvid Talar,
 En blodig og sønderbrudt King han frembar;
 Med taupe Gebærder og stirrende Blif
 Han lagde den ned for Prindessen, og gif —

Vag ham kom en Ridder i Purpur-Talar,
 Et Guldkar, forseglet med Vaabnet, han bar,
 Omrundet var Laaget og Hanken med sort;
 Han satte det tiende ned, og gif bort —

Ellsidst kom en Ridder i Sølvmors-Talar,
 Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,
 Og gav den halvdøde Prindesse det hen,
 Og bukked' sig taus, og gif baglends igien —

Og see da med Zittren hun aabnet det sik,
Og giennemløb Skrivten med rullende Blik,
Det sortnede for den Elendiges Syn,
Og kold foer hun sammen, som trussten af Lyn. —

Og da hun den spæde matzittrende Krop
Med frygtelig Kraft sik af Sengen reist op:
”Hop! hopsa! da sprang hun, hei lystig! swing om!
”Hei! Spillemand! frisk! paa min Bryllupsdag! kom!

”Kom, Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands,
”Teg svæver fra Jorden! hist vinker min Krands.
”Nu danser I Prindser fra siern og fra nær!
”Hei lystig! I Fruer og Herrer! — kom her!

”Op! lystig! — af før var mit Hjerte saa sygt —
”I Fruer og Herrer! hvi leør I saa stygt?
”Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!
”Os Himmelens Engle trooved' — o Gud!

"Eil Dandsen! til Dandsen! — hvi noler I? — See!

"Saa lee de! saa lee de! — jeg ogsaa kan lee!

"Væk! Adelsspæk! væk dog! du stinker — o flye!

"Du stinker af stinkende Hovmod — sy! sy!

"Hvem skabte paa Jorden vel Ridder og Træl?

"Tidt boer i den Ringe den ædleste Siel! —

"Min Brudgom er skøn, og høimodig, og god,

"Og han kan foragte hæiadeligt Blod.

"Hei! Spillemand! lystig! spil op til en Dands!

"Jeg svæver saa let; thi du vinker, min Krands!

"Hop! heisa! Trallalla! Hop! heisa! ha! ha!

"Min Bryllupsdag er det! Trallalla! Tralla!"

Saa sang hun og hopped, saa sprang hun og sang,
 Til Dødsduggen i iskold paa Vandens udsprang;
 Dødsduggen paa blegnende Kinder nedflød,
 Og mat hun paa Gulvet omtumled', som død.

End reiste hun sig, før hun udgav sin Aand,
 Og strakte mod Karret den dødmatte Haand,
 Og tog det i Skisset, og stirred' derpaa,
 Og aabnede Laaget og saae hvad der laae.

Da damped', da banked' det mod hendes Bryst,
 Som om det end slog imod hendes i Lyst —
 Da styrtede Taarerernes blodige Flod,
 Og blandede sig med den Elskedes Blod.

"O blodige Jammer!" trykt tæt til sin Barm,
 Hun Guldkarret holdt med omfavnende Arm.
 "O blodige Herte! slaae heftig endnu —
 "Slaae heftig mod mit! o det bløder som du!"

End damped', end banked' det mod hendes Bryst,
 Som om det end følte sig nær ved sin Lyst —
 Og sterkere Taarerernes stræmmende Flod
 Nu styrted' af Dinene ned i dets Blod:

"Jeg

"Jeg leved' for dig, og nu dør jeg med Lyst —
 "O Hjerte! du trykker — du knuser mit Bryst!
 "O Jesu Maria! — forbarm dig — og du —
 "Jeg kommer — din Brud — o flæs hestig — endnu."

Da zittrede Hiertet imod hendes Bryst,
 Som om det end stræbte mod hendes i Lyst.
 Fra bristende Ølik faldt en Blodsdraabe ned —
 Det sidste Gang zittred' — og hendes brast med.

Og Sielen flii bort til sin vinkende Ven —
 Til Kongens Gemakker man stormede hen;
 Høit blandede Skrig giennem Salene lod:
 "Prindsessen — o Konge! — Prindsessen er død."

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eneste Datter saa kær —
 Hun meer ham end Kronen og Zepteret var,
 Ja meer end den Skat, hele Jorderig har.

Og see! da Føræderen fremviste sig,
 Da raste den Gamle: "Det skylder jeg dig!
 "Dit Blod det betale! det drifte Burgund;
 "Thi dette mig raadte din giftige Mund!"

"Hoit flager for Dommen dig nu hendes Blod —
 "Kiel, Dievel! i Herved' dit frysende Mod!"
 Rast uddrog den Gamle sit blinkende Sværd,
 Og død for hans Fed laae Føræderen der.

"Lenardo! — Glandine, min Datter! — o Gud!
 "Min blodige Synd, o Forbarmen! slet ud!
 "Forklager mig ei, mine Børn! dog, o nei!
 "Jeg er dog jer Fader — forklager mig ei!" —

Den kronede Gamle nu Hænderne vred,
 Og trostlos den blodige Gierning begræd —
 Han siden lod giøre en Kiste af Guld,
 S hvilken han glemte de Elstendes Muld.

Ludvig's Gienfærd.

(Gdeen af det Skotiske.)

Marie foer af Sengen op,
O! Jesu! frels mig arme!
Koldt svedte hendes spæde Krop,
Da Døren knagende gif op —
Det Gud sig mildt forbarme!

Der stod han kold, og bleg, og lang
I Gravens Dragt, den Arme!
Hvis spildte Suk, hvis spildte Sang
Forkortede ham Livets Gang
I uophørlig Harme —

Der stod han lang, og kold, og bleg,
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Som ingen Tid sin Elskete sveeg,
 Skjøndt stolt hun stedse ham undveeg,
 Og spottede hans Harme —

Der stod han bleg, og lang, og kold,
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Som for sin Elskovs Troe til Sold
 Fik haabläss Kummer tusindfold,
 Og dræbtes af sin Harme.

"Marie! hør din dræbte Ven
 "Fra Gravens mørke Bolig!
 "Giv mig den Troe og Lov' igien,
 "Som jeg i Live gav dig hen,
 "At jeg kan slumme rolig." —

"Din

”Din Troe og Lov' jeg igien
 ”Dig aldrig før vil give,
 ”Før i min Favn du kommer hen
 ”Og med et Kys besegler den,
 ”Du gav mig hen i Live.” —

”Jeg i din Favn ei komme vil;
 ”Hvad nytter det mig Arme?
 ”Forsvunden er min Læbes Ild,
 ”Mit folde Kys dig dræbe vil
 ”I mine folde Arme.

”Nei! hør din troe, din dræbte Ven,
 ”Fra Dødens tause Bolig!
 ”Giv mig den Troe og Lov' igien,
 ”Som jeg i Live gav dig hen,
 ”Saa vil jeg slumme rolig.” —

”Din

"Din Troe og Love jeg igien
 "Dig aldrig før vil give,
 "Hør du gaaer med for Altret hen,
 "Og med en Ring besegler den
 "Du gav mig hen i Live." —

"Jeg alt paa skumle Kirkegaard
 "I sorte Kiste ligger;
 "Mit Gienfaerd her kun for dig staaer!
 "Nægt ei din Ludvig, stedse haard,
 "Hvad han i Døden tigger!"

Sin hvide Haand hun gav ham hen —
 "Der! tag din Troe og Love!
 "Jeg skenker dig den heel igien;
 "Gaae til din Grav tilbage hen,
 "At du maae rolig sove!" —

Flux hun i Klæder skyndte sig,
 Og i de Dødes Have
 Den hele Nat forvildte sig,
 Og fulgte med det kære Liig
 Imellem mørke Grave.

"Er ved din Side, Ludvig! Rum
 "I Kisten for din Pige?
 "Kan hun hos dig i Dødens Clum
 "Gaae kun ved dine Fodder Rum,
 "Hun ned til dig vil stige." —

"Min Kiste kun er sinal og fort,
 "Den ikkun mig kan rumme;
 "Der er saa koldt, der er saa haardt,
 "Der er saa stille, tykt, og sort,
 "Du der kan ikke slumme." —

Nu hanen goel, og pludselig
 Gaaes Morgenen fremile,
 "Farvel, Marie! signe dig
 "Gud Fader udi Himmerig!
 "Jeg gaaer igien til Hvile." —

Det blege Gienfærd taug — og svandt
 Blandt sorte Træer og Stene —
 Ned paa Maries Kinder randt
 En blodig Zaare da det svandt;
 Nu stod hun der allene:

"Hør! Elske! din Marie dig
 "Skal snarlig hisset møde!"
 Det lyse Die lufte sig —
 Kold, som en Steen, bleg som et Lüg,
 Hun faldt omkuld og døde.

Alf og Lyna.

(Af en utrykt Opera.)

Midnattens Maane gif Skyen forbi,
De Stierner saa zittrende blinkte;
Vestlige Smaalyn paa vildsomme Stie
Alf til sin Elskede vinkte.
Men Lyna danser i Himlen.

Lyna var yndet af Uller og Alf;
Men Alf var kun yndet af Lyna;
Skovenes Trolde for Heltene Skalv —
Lundene gienløde: Lyna!
Men Lyna danser i Himlen.

Uller

Uller i Skoven den Undige bad,
 (Saa flager den kurrende Due)
 "Afl har jeg givet mit Hjerte," hun quad —
 Hans Die blev rædsomt at stue —
 Men Lyna danser i Hønlen.

Mordstalet foer af den Rasendes Haand
 I Lynalilds bævende Hjerte —
 Emilende Lynalild opgav sin Haand —
 De Engle til Hømten den bærte.
 Men Lyna danser i Hømten.

Midnattens Maane sig skulde bag Skye,
 De Stierner saa zittrende blinkte;
 Beslige Smaalyn paa vildsomme Stie
 Afl til sin Elskede vinke.
 Men Lyna danser i Hømten.

Mørk rusled' Elserens bristende Syn
 Paa blegnede, blødende Lyna —
 Mørket opklartes af rødere Lyn —
 Lundens gienhylede: Lyna!
 Men Lyna danser i Himmel.

Morderen kom: "Jeg har myrdet din Brud!"
 Alf brast i Tårer: "Du Arme!
 "Lev, hvis du kan! jeg vil følge min Brud!"
 Han død, sank i Lynalilds Arme.
 Nu begge danser i Himmel.

Forvandlingen eller Sondernes Frihed.

(Streven i en huul Eeg i Skoven ved Christianssæde.)

Hvilken salig Glands mit Blik omhyller!
Hvi min Siel bag Solen i en Slum?
Skinnne Straale, som min Aand fortryller,
Vakte du mig til Elysium?
Her i Skovens lysbestrøede Flygger,
Langt fra kiede Steders vilde Larm,
Hvor sin Throne Philomele bygger,
Føler jeg mig tryg i Friheds Arm.

Flygter

Flygter ikke blide Tryllerier!

Skionne Drøm, flyv ei min Siel forbi,
 Hvor Naturens Favntag mig indvier,
 Til den Salighed, du svømmer i!
 Stands paa dine lette, lyse Vinger,
 Godheds milde lyse Sendebud!
 Tolk mig al den Vellyst, du medbringer,
 Før du flyver hjem igien til Gud!

Her i Egens høitidssvangre Hjerte,
 Stille, som den Barm, der giemmer mig,
 Kensem fra hver Plet af jordiske Smerte,
 Helliget i Fryd, jeg hører dig!
 I Naturens Helligdom, omringet
 Af dens Skabers Glæds, en Engel lig,
 Let, af salig Andagts Ild bevinget,
 Skal min Siel forstaae og følge dig!

"Mærk, du Dødelige! Fremtids Synet
 "Habue sig for dit henrykte Blik,
 "Gennem Støvets Mat en Straale synet
 "Fra det Lys, som Ander eene sik;
 "Fat den Fremtids Salighed, jeg bringer,
 "See! den svæver synlig om din Aand!
 "Nyd det Nu, hvori din Siel sik Vinger
 "Følg mig, løst af Støvets tunge Baand!".

Som naar efter Livets lange Kummer
 Jordens Gud, som her var god og viis,
 Vækket af den kolde Dødens Slummer
 Vaagner op engang i Paradiis,
 Gaa forsvandt for mit opklarte Øie
 Kunde omkring mig, hvad jeg forhen saae,
 Og jeg skued', nærmere det Høie,
 Under mig et Paradiis opstaae.

Der hvor nylig grimme Tidssler groede,
 Bolged' sig en Hær af svangre Straae,
 Der, hvor usle Hætter samled' stode,
 Muntre Boeliger adspredte laae —
 Der, hvor Armod græd i tunge Klæder,
 Trættet Svaghed syg og doven gif,
 Flittige, og frie, og rafke Glæder
 Modte mit umættelige Blik.

Blide Dale, høitidsfulde Skove,
 Klare Bække vexled' under mig —
 Alt var fyldt af Liv og Lyst og Love,
 Hvor Natur og Konst omsavned' sig —
 Spredte laae de lykkelige Tage,
 Under hvilke Jordens Rigdom laae,
 Hjælpt gif Manden, hisset gif hans Mage,
 Han til Agren, hun til sine Smæ.

Begge sang i muntre, konstfri Toner
 Glade Jubler op til Glædens Gud —
 Og fra Skovens mørkegrønne Throner
 Ecco lød til Ecco: Gode Gud! —
 Alt var fuldt af Virksomhed og Glæde,
 Rundt om Fryden gif i Flidens Hied,
 Skov og Dal og Bæk var Friheds Sæde,
 Hele Landet Lykkens Opholds Sted.

”Dette stakte Danmarks Ven, hvis Die
 ”Skuede hvad der var got og ret,
 ”Og som ei uvirksom lod sig noie
 ”Med at skue — men fremkaldte det.
 ”Hør hvor denne glade Slægt velsigner
 ”Hans udedelige blide Navn —
 ”Og ved Afskom, som sit Udspring ligner,
 ”Glemmer deres første Faders Savn!”

Pludselig en Lyd af mange Stemmer
 Hvirvlede sig til mit Øre frem:
 ”Brødre! her i Glædens Skygger glemmer
 ”Ei den Fader, som os skabte dem!
 ”Nu hans Støv i Jorden roelig hviler
 ”Qvæget i en stille Slummers Fred;
 ”Men hans Siel fra lyse Himmel smiler
 ”End i Sonnesønnen til os ned.” —

Alt forsvandt, og Sang og Glands bortvege;
 Tungt igien jeg følte Støvets Vaand;
 Men imellem topsforgyldte Gege
 Svæved' endnu Bondens Faders Aand
 Og jeg priste Gud, som lod ham blive
 Edel, viis og god, og Danmarks Lyst,
 Og som ham en Broder vilde give
 Stor, som han, i alle Edles Bryst.

R o s e r n e :

Da jeg sikk dem.

Gkionne, kielne Roser visner ikke !

Bloomstrer trygge her hos eders Ven !

Eders spæde Torné frit ham stikke ,

Eders Dust helbreder ham igien .

Eders kielne Spyd omsonst ham true ;

Gierne sider han , hvad Amor leed ,

For i eders Purpur-Smil at seue

Villedet paa sign Ustyldighed .

Gkionne,

Skønne, kielne Roser! visner ikke!
 Duftet indtil Solens Nedgang sørdt!
 Duftet end i Nattens Dieblifte,
 Naar Naturens sidste Smil er dødt!
 Solen atter frem i Morgen iles,
 Og opvarmer mildt den kolde Luft —
 Naar dens første Blik til Jorden smiler,
 Lad det vække mig i eders Duft!

Da de visnede.

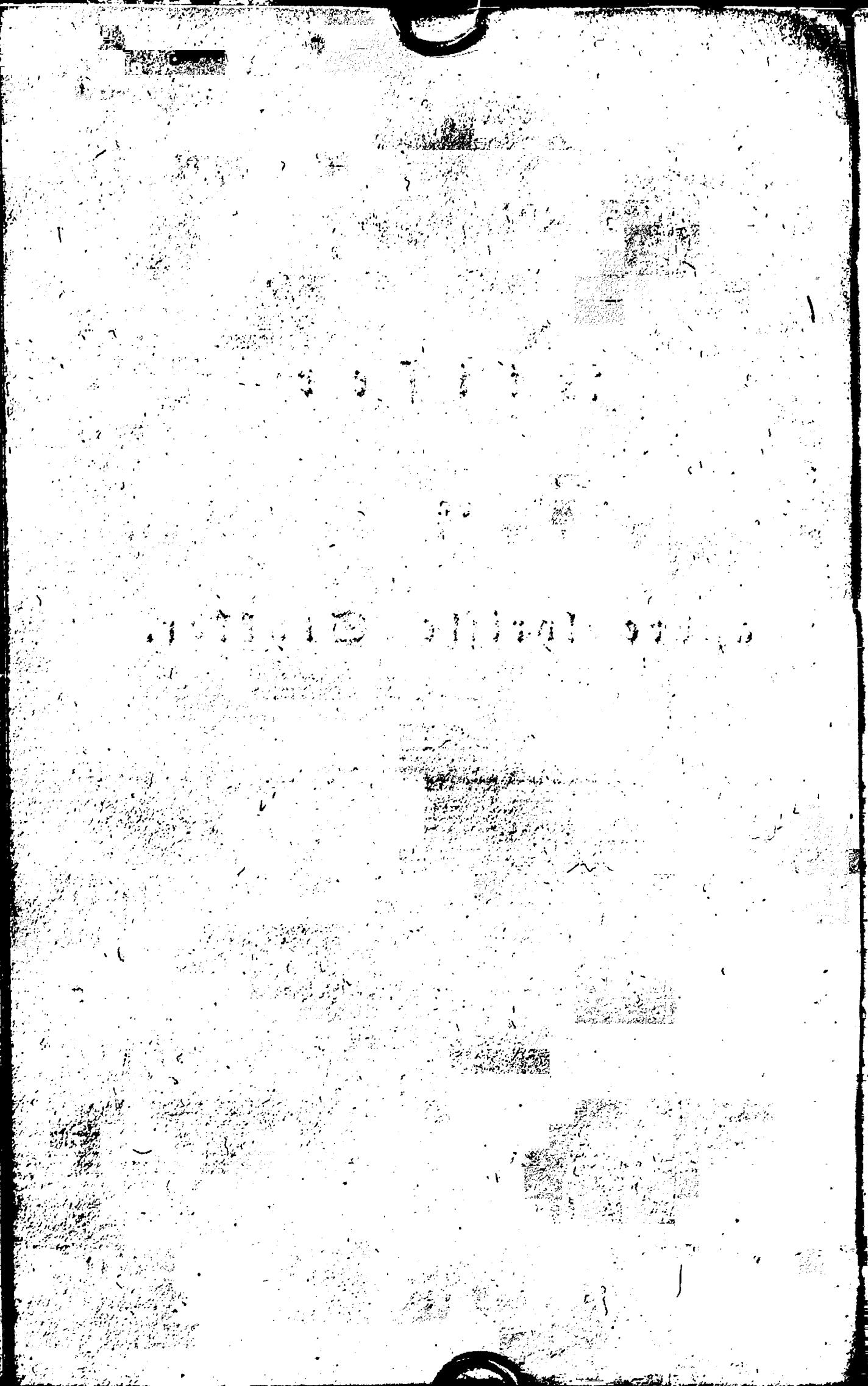
Røde Roser! Eders Purpur blegner!
 Hvide Roser! Eders Sne blev graae!
 Af! saa falmer, svinder, mattes, segner
 Al den Skønhed, Solen blomstre saae!
 Roser! Eders sidste Smil mig minder
 Hendes Smil, hvis Haand I blomstred' i;
 Ogsaa dette Smil engang forsvinder —
 Grumme Roser! af! hvi visned' I?

”O! vi haabede den stolte Lykke,
 ”Trylled’ godt i Hendes Haand af Lyst,
 ”Hendes skønne skyldfrie Barm at smykke,
 ”Og engang at døe paa Hendes Bryst.
 ”Af! vi maatte Hendes Smil forlade!
 ”Og af Hendes Haand modtog os Du! —
 ”Grumme! derfor salme vore Blade!
 ”Grumme Sanger! derfor døe vi nu.”

B i s e r

og

andre lyriske Stykker.

D i g t e r v i s e .

(Efter Horn.)

Mig, som en Ven af den yndige Muse!
Flye du vanhellige Kummer og Frygt!
Vort til dit Hjem, hvor Orcanerne bruse,
Synk i din Malstrom! Lad mig leve trygt!

Mig, som en Yndling af kielne Gudinder,
Nører ei Nygtet om Britternes Krig;
Gratier, Amor, Cythere, Dorinder,
Og min Semire berolige mig.

Lud

Lad et par tusinde Spanier flyve
 Op fra Minorca til Himmels med et!
 Mig bryder ei hvad Aviserne lyve,
 Tydskens Journal og de Franskes Gazet.

Glaccuses Psalmer, Anacreons Viser,
 Wielands velsignede komiske Spas
 Tryller min Aand, og jeg synger, og priser
 Glædernes Guddom, og tømmer mit Glas.

Hvad kommer det mig vel ved om Marocco,
 Tunis og Tripolis ruste sig ud?
 Om Mostkovit sætter Tyrk i Marocco?
 Britterne skyde med Flest eller Krud?

Enten den store Chinesiske Keiser
 Gir Audienz Kloffen sem eller ni?
 Enten Hans Hellighed cognito reiser,
 Eller incognito, rager ei mig.

Jeg,

Jeg, som en Yndling af kielne Gudinder,
 Andreslags Ting maae bekymre mig om:
 Krandsen Semire mit Hoved omvinder
 Henter jeg ei fra Paris eller Rom.

O du horaziske hellige Muse,
 Du, som om svever den yndige Dal,
 Mellem hvis Blomster Zephirerne suſe
 Hoppende over en Bæk af Crystal,

Digteres Dronning, du Sangenes Møder!
 Hør kun en Vøn af din ydmyge Skald:
 Lær ham i Flammer af Hymnias Oder
 Flugten mod Himlen! beskyt ham mod Fal!

Lær ham i Nynnen af Gratiers Sukke
 Kielent med Beemodens bævende Lyd
 Glødende Hierter den Bellyst indskukke,
 Himlen dem giemmer i lidende Dyd!

Uden du, søde Gudinde! hans Tunge
 Rører, og tænder i Sielen din Ild,
 Strengene slappes og bæve og runge
 Sangen blir skurrende, kraftløs, og vild.

Men, naar du stemmer til Himmelens Toner
 Læbens og Harpens forenede Klang,
 Da skal han spille og Dans Millions
 Lyttende høre med Belyst hans Sang.

Hvad jeg synger og ikke synger.

Jeg synger ikke om Kamp og Krig,
Og Heltes Seire paa Stridens Enge;
Min Muse blegner og skuler sig,
Naar Sverd mod Skiolde sig mordist trænge.
Naar Sablen klirrer og Spydet hviner,
Naar Døden throner paa Livs Ruiner,
Saa tier jeg.

Jeg synger ikke til Evans Priis,
Naar glad han mellem Vocaler danser.
Jeg har, blandt andre, den egne Viis,
At uden Driften jeg bedre sandser;

Skal Verset søges i Glas og Kruse,
 Saa blir ved Prosa min ædrue Muse,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke en Elste-Konst,
 Og Negler for at indtage Piger;
 Al Ars amandi er dog omsonst,
 Naar Aldren kommer, og Styrken viger;
 Og da først er det jeg den behøver;
 Men, naar mig denne min Ungdom rever,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke, som Juvenal,
 Min Næstes Feil og min Naboes Lyder;
 Vor Jord blev dersor ei mindre gal,
 Og Laster dersor blev ikke Dyder.
 Naar Podagra dig forbryder svire,
 Skriv da mod Dobleren en Satire;
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke om snedig Næv,
 Om gamle Katte, og Muse-Krige.
 Esopus skrev sig jo Nyggen skæv,
 Og Verden blev dog ei mere lige;
 Naar Skader pludre Juristerier,
 Og Katte mijave Philosophier,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ei den symphoniske Skov,
 Hvor Philomele sin Solo triller,
 Hvor Almagts Under og Godheds Lov
 Hver vinget Evald i Toppen spiller;
 Naar Aftenroden Naturen maler,
 Og Skoren singrer af Nattergaler,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke Monarkers Priis;
 Jeg neppe kiender dem ret — desuden,
 Er een og anden lidt god og viis,
 Saer han vel Nøgelse mig foruden;

Og overalt, naar en Enkelt byder,
 Og halve Verden den eene lyder,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke ved Leilighed,
 Naar Livet farer af en Spadille;
 Om naadig Frue selv dandsed' med,
 Saa taug jeg, troer jeg, dog ganske stille;
 Da Tingen steer i naturlig Orden,
 Og Zabet sielden just Skader Jorden,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke for en Mæcen;
 Thi, sandt at sige, saa troer jeg ikke
 Det blev mig mueligt at finde een,
 Om jeg sik Indsald, i Niim at tigge;
 Thi Sandhed vil jeg saa gierne sige,
 Og dette kan man just ei saa lige,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikkun om Kierlighed,
 Kun Elskov toner min kælne Lyre;
 Jeg synger ikkun den Salighed,
 Jeg svammer i ved dit Bryst, Semire!
 Hvor Evighed jeg allene savner,
 Naar du mig kysser, naar du mig favner,
 Saa synger jeg.

Og alt gientoner, Semire! dig.

Semire: gienrasle Skovens Ege;
 Semire: gienvifter Engen mig,
 Hvor Vestenvinde med Flora lege,
 Semire: gienlyde steile Fielde,
 Semire: gienriste Kildevælde,
 Dig synger jeg.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Min hele Krop var kun en Alen lang;
Godt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
Og dersor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spøged' i min ømme Moders Arme,
Og sad til Hest paa bedste Faders Knee,
Og kændte Mismod, Uro, Grublen, Harme,
Saa lidt som Penge, Græst, og Galathe.

Da

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
 Men og tillige meget mindre stem;
 Da saae jeg Stiernerne som Prækker tindre,
 Og ønskede Vinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
 Og tænkte: gid jeg var paa Den der!
 Saa kunde jeg dog rigtig saae at vide
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kæn den er!

Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
 Mod Vester ned i Havets gyldne Skæb,
 Og dog om Morgnen tilig atter male
 Den hele Himmelsgn i Østen rød —

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Sol,
 Og alle disse Himmelens Perlerader,
 Som vringle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
 Den Bøn, min fromme Møder lærte mig:
 O gode Gud! o! lad mig altid strebe,
 At blive viis, og god, og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Møder,
 Og for min Søster, og den hele Bye,
 Og for ukjendte Konge, og den Stoder,
 Som gik mig krum og sukkende forbi.

De svandt, de svandt de blide Barndoms Dage!
 Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen;
 Jeg fun Grindringen har nu tilbage:
 Gud lad mig aldrig, aldrig tæbe den!

Morgen sang.

(Polyhymnias Yndling J. N. P. Schulte, helliget.)

Nu stiger Dagens lyse Gud
I Østen over Jorden,
Og spreder Liv og Vellyst ud
Fra Syden indtil Morden.

Nu flygter Nat, og Skræk, og Krig,
Og Skygger af de Døde;
Og Engens Blomsteraabne sig
Og smile ham imøde;

Med Purpur overstrøer hans Hær
 Den nylig mørke Klode,
 Og danner Paradiser der,
 Hvor Dødens Skygger stode;

De gyldne Skyer sænke sig,
 Og frandse Høiens Kanter,
 Og hele Himmel speiler sig
 I Duggens Diamanter;

Og sydt gienlyder Dal og Skov
 Af vingede Tibuller,
 Og havets Golger til hans Lov
 Med dæmpeet Brusen ruller,

Den hvilte Bonde nu sin Brud
 Og Brudeseng forlader,
 Og danser glad i Marken ud,
 At svede paa sin Ager.

Den Væk, hvis ristende Kristal
 Et Isen længer binder,
 Fra Bakken ned i grønne Dal
 Imellem Blomster rinder;

Og Skovens Son, den række Hjort,
 Sig speiler i dens Vølger,
 Og seer sig om, og iles bort,
 Og elskete Hind ham følger.

De overgivne, spæde Lam
 I Dalen glade bræge,
 Og Karper i den tøede Dam
 Med glade Karper lege,

Af Rislen, Brægen, Grusen, Gang
 Alt om mig her gienlyder;
 I sammenstemte Jublers Klang
 Den hele Jord sig fryder,

Og

Og du, min Øst, skal blande dig
 Med hine Melodier!
 Min Læbes Lyd skal tage sig
 I Vaarens Harmonier:

Tak! milde Skaber! at dit Bliv
 Mig bød af Natten vandre
 Til Følelse, til Lys og Liv,
 Og Nydelse med andre!

Tak! gode Fader! at du gav
 Mig Die til at fatte
 Fortryllet her paa Jord og Hæv
 Naturens mange Skatte!

Min Tak, min Priis, o Gud! modtag,
 Fordi du gav mig Dre,
 Til Vækvens Rislen, Lærkens Slag,
 Og Hævets Dren at høre!

Lovpriset, takket vær, fordi
 Du Tanken lod mig lede,
 Til i din Skabnings Harmonie
 Din Almagt at tilbede !

Lovpriset, takket evig vær !
 Fordi du gav mig Tunge,
 Hvis End den Priis kan stamme her,
 Som Engle hisset siunge !

H e l b r e d e l s e n.

Solen mig ei bragte Glæde;
Maanen stedse saae mig græde;
For mit Syn var alting sort.
Bud dit første Smil, Palmine!
Flygted' Mørke, Skæk og Pine
Fra min Siel for evig bort.

For jeg saae Naturen bde;
Morgenrødens Straaler bøde
I mit Dies mørke Skye;
Nu jeg seer, og Godhed priser,
Almags smilende Heviser,
Seer dem glad hrer Morgen nye.

Før

Før jeg hørte kun paa Torden
 Støvets Skrig, og Himmelens Torden;
 Bæffen rislede mig Skræk;
 Nu, mens Skrig og Torden tier,
 Lyde Glædens Melodier
 Sødt i Skov og Dal og Bæk.

Før mit sorgopfyldte Hjerte
 Følte Luther Nag og Smerte,
 Da det ikke slog for dig;
 Nu, det ganske dig tilhører,
 Ingen Plage meer det rører;
 Alting nu henrykker mig.

Før med bange Blik mit Die
 Giennem Zaarer saae den Høie,
 Saae ham lyne, saae ham vred;
 Støvet glad jeg nu forlader,
 Naar jeg sværer nær min Fader,
 Drukket af hans Salighed;

Og

Og ved Foden af hans Trone
Priser ham i Glædens Tone;

Bed min Side knæler du.

Gred og stræng jeg seer ham ikke,
At! thi gennem dine Blikke
Seer jeg denne Fader nu.

Haand i Haand vi ville vandre
Livets Vane med hverandre;

Og ved Dødens Engels Bud
Skulle, for igien at leve,
Bore Siele sammensveve
I de sidste Suk til Gud!

Den glade Lycas.

O! jeg Lyksalige! Lycilis elſter mig!
Hvo er, som Lycas, usigelig lykkelig?
Lycilis elſter fun mig!
Lycilis deilige Læber fun aabne sig,
For at fortælle mig ſødt, at hun elſter mig!
Lycilis kyſſer fun mig!

Himmelſke Muſer og Gratier, lærer mig,
Lærer min henrykte Siel at fortolke sig!
Lycas forvildes i Fryd.

Lycilis synger; ophøjet, ſom Jupiter,
Højt over alle lovsyngende Verdener
Hører jeg Sangenes Lyd!

C c

Lycas

Lycas er mægtig og riig som **Saturnion**,
 Viis som **Tritonia**, skøn som **Endymion**,
 Stærk og berømt som Achill;
 Lycilis smiler — Idalia skjuler sig —
 Væssdom og Rigdom og Ekipnhed og Styrke mig
 Møder i Lycilis Smil.

Nedsllyngh fra Thronen din Lynnild, o Jupiter!
 Sønderknus Hjimle paa synkende Verdener!
 Omt trykt til Lycilis Arm,
 Intet kan strække mig; roelig jeg slumrer der;
 Sødt under tusinde buldrende Tordener,
 Dør jeg i Lycilis Arm.

Den lille Landsbyepige.

Jeg har af alle Hilmens gode Gaver
De beste, Sundhed, Sørglosshed og Roe,
Og tusind Glæder, hvilke den kun haver,
Der langt fra Stadens Sværin i Mag kan boe.

Og for ret glad at nyde disse Goder
Med elskete Godstende jeg deler dem,
Beskyttet af min Fader og min Morder,
I Glædens og Uskyldighedens Hjem.

O! jeg er lykkelig! og tusind ere
Ei halv saa froe, som jeg, og takke dog —
Min Taf skal sees i Lyst, til meer og meere
At være lydig, flittig, from, og klog.

Min Barndom skal i denne Tid forsvinde,
 Og mere lydig, flittig, klog, og from
 Min elskte Moder mig hver Dag skal finde,
 Og Gud skal høre hvad jeg beder om:

Lad mig, o Gud! imens jeg er hos hende,
 Saa følge denne Moders Ja og Nei,
 At naar det elskte Ledebaand har Ende
 Jeg selv kan vandre tryg paa Livets Vei!

Og naar engang den endes med en bedre,
 Naar hendes Liv jeg her omlevet har,
 Da dette skjonne Sagn mit Mindre hædre:
 Hun var som hendes elskte Moder var.

B i v l i.

(Gang ved Solens Opgang paa sin Kones Fødselsdag.)

Bekommen, o Sol! hvis fortællende Glæds
Oplyser og varmer og frøder!

Bekommen til Vaagen, til Arbeid og Dands,
Til Vards, og til Lands,
Hvor asslumret Die dig møder!

Bekommen til mig med den favreste Dag
Af alle jeg hilser i Naret,
Paa hvilken min Glæde, min Lise og Mag
Bud Mat og ved Dag,
Min Bivli til Verden blev baaret!

Med Lærkens sig blander min tilige Sang,
 Mens Bivli end ligger og sover;
 O Sol! du skal høre dens jublende Klang,
 Dingdang! dinglidang!
 Min Bivli jeg synger og lover!

Min Bivli er vacker, og huuslig, og net,
 Som Fuglen i Lusten saa vever!
 Til Arbeidet rast, og til Høstdansen let,
 Spirvip! spirrevet!
 Min Bivli imøde mig svever!

Hun deler hver Møsie med mig, og saa suurt
 Er intet, som hun jo forsøder.
 I Huset og Haven staaer älting, som smurt,
 Saal peent og saa puurt!
 Og Neenhed paa Ringheden bøder.

Vor Tid flyver hen under Arbeid og Bon
 Med Springen og Syngen saa fage;
 Ad Aare maaſkee hun mig bringer en Son
 Til meer end til Bon
 For hver lille Sorg eller Plage!

Og vanker jeg hjem, af min Dagmøie træt,
 Det Billæd imøde mig smiler:
 Hvor venlig med Kysse, hvor vever og let
 Spirvip! spirrevet!
 Min Bivli i Favnene mig iler!

Med Bon, og med Tak, og med Sang, og med Klang
 Jeg møder den Festdag i Maaret
 Da hæle min Rigdom, min Pryd og min Prang,
 Dingdang! dinglidang!
 Min Bivli til Verden blev baaret.

Velkommen, o Sol! i din straalende Krands
Med Dagen, med Lyset og Livet!
O straal til Hans Ære med hele din Glands
Til Hans — o! til Hans,
Hvis Godhed mig Vibli har givet!

Selvindhylle.

(Ester Horæ.)

Du seer hvor stemt den folde Vinter-Gud
Har dannet om vor Jord;
Alt Spor af Liv er slettet ud,
Naturens blege Liig staer skjult med Flor.
Vor Frues, og Sanct Peters Spiir opthroner
I Skyen, som to Keridoner.

Naar Solen efter et Besøg saa fort,
Gaaer bag ved Kisge ned;
Liig Rammonds Gienfærd hvidt og sort
Vort runde Taarn man seer og gyser ved.
Usikre Fod, imens du frygtsom stirrer,
Paa glatte Kannikstræde svirrer.

Hist krandse sorte Træer den hvide Bold;
 Ved Porten, som Socrat
 Paa Isen fordum, stiv og kold
 Staer ubevægelig en lang Soldat;
 Og hist paa glatte Træstoe snel forfølger
 En Pog en anden Pog paa frosne Bølger.

Spar ei dit Brænde! Fyr i Øvnen brav!
 Gør Stuen dygtig varm!
 Tag Ponsebollen frem, og lav
 Din Ven en Drif, som hede kan hans Varm!
 Fyld Glasset, og lad Boreas derude
 Gaa meget som han gider, tude!

Det øvrige lad Himlen sørge for,
 Som tæmmer Storm og Hæv,
 Som gør, at Purken dristig gaaer
 Paa Træstoe der, hvor Helten sandt sin Grav —
 Lad Ponse tse vor Krop og drukne Sorgen,
 Og Himlen raade for i Morgen!

Jordens Leth.

Driffeviise.

Naar, som vi daglig see desværre,
Den Gode, Kloge lider Nsd,
Mens mangen dum og nedrig Herre
Sødt slumrer midt i Lykkens Skød;
Naar Daarens frysdefulde Stemme
Stolt øver Armodøs Klagelyd,
Saa drifker, Bredre, for at glemme
Den Bøses Suk og Daarens Fryd!

Naar

Naar sultne Bondes spilde Klage
 Gienlyder fra den stolte Borg,
 Hvis Eiermand, blandt gode Dage,
 Forhaaner Brødres Nød og Sorg,
 Og, trodsende Naturens Stemme,
 Bud deres Sved og Blod blir rig,
 Gaa drifker, Brødre, for at glemme
 Hans Rigdom og hans Bønders Krig!

Naar en uskyldig, dydig Kone
 Misfiendes af en nedrig Mand;
 Naar Stromme Zaarer ei forsone
 En ægteskabelig Tyran;
 Naar hun sit Liv maae taus bortgræmme
 Skjendt hun af ingen Brøde veed,
 Gaa drifker, Brødre, for at glemme
 Den lidende Uskyldighed!

Maar en troestlydig, vndig Pige
 I uerfaren Ungdoms Baar
 Een af vort Kjøns Foragtelige
 Uheldigviis til Elster faaer,
 Og skuffet maae tilsidst fornemme
 Bagtalelsens og Kummers Graad,
 Gaa drifker, Brødre, for at gleimme
 Den vndige Forførtes Graad !

Var ei den Saft af rede Druer,
 Hvo vilde længer blive her?
 Thi, hvor den Vises Die skuer,
 Det møder Luther Lidelser.
 Høit lyder Undertryktes Stemme,
 Forførtes Skrig fra Syd til Nord —
 Op, Brødre! drifker, for at gleimme
 Vor hele sorgelige Jord!

Skaal for den Elskede.

Drikkeviise.

Vylde hver sit Glas til Randen,
 Bacchus elster bredfuldt Maal;
Klinker glade med hinanden,
 Drikker hver sin Piges Skaal!
Fordom, Twang og Griller vige,
 Ingen af os være Mar!
Ingen skamme sig at sige
 Høit, hvad Naun hans Pige har.

Ingen

Ingen uden Tøffen tænker
 Ondt om Viin og Kierlighed;
 Bacchi Krands og Amors Lænker
 Skammer ingen Klog sig ved;
 Ingen er saa stor en Tiger,
 At han onßer, alt forgaae!
 Mon en Verden uden Piger
 Nogen Time kunde staae?

Gaaer du hersra rundt om Kloden
 Til du kommer her igien,
 Elskov overalt er Moden,
 Tyrk og Gyde fiende den!
 Elskov har os alting givet,
 Hvo blev uden Elskov fød?
 Elskov gav os alle Livet,
 Uden den var alting Død.

Lad endog et Marmorhierte
 Hos en Pige her og der.
 En og anden volde Smerte,
 Smerten selv er stundom fier!
 Virres du for sterk i Vandet
 Af en troelss Delia,
 Nu saa sog dig op en anden,
 Der er fleer, hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,
 Hvis hans Siel er Dydens Ven,
 Ved en reen og ædel Flamme,
 Og den Møe, som tændte den.
 Ud med Navnet! ingen svige
 Lev — — — lykkelig!
 Himmel give dig, min Pige,
 Den til Mand, jeg ønsker dig!

Den beste Verden.

Drikkeviise.

Det gaaer saa herligt overalt,

Hvor man sit Die vender;

Hver anden Verden ufortalt,

Teg ingen bedre kiender.

Neis, hrem der vil, med Montgolfier,

For nye Verdnar at besee!

Mon Vinen der er sôdere?

Mon der er bedre Venner?

D d

Det

Det gaaer saa got i Verden her;
 Alting er smukt i Orden;
 Sol, Maane, hele Himmelens Hær
 Spadserer rundt om Jorden.
 For ingen Penge kan man see
 Den himmelste Comedie,
 Som føres op af Stiernerne,
 Fra Syden og til Norden.

Det gaaer saa got her i vort Nord;
 Her voxe smukke Piger;
 Og om end Druen ikke groer
 Nctop i disse Niger,
 Har man dog Vand paa hver en Kant,
 Hvor man seile kan galant
 Til det velsignede Levant,
 Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa got i Byen her;
 Concerter, Klubber, Baller,
 Comedier, og andet meer
 I deilige Mængde falder.

Man hopper om fra Dør til Dør;
 Man gifter sig, og Vøger gisr;
 Man puffer, drifker, leer og dør,
 Naar Død og Doctor falder.

Det gaaer saa got ved dette Bord;
 Os ingen Sorger tynge,
 Thi Vensteb sine Arme snoer
 Om hele dette Klynge;
 Og det er dog en herlig Sag,
 At sidde trygt i Vennelag,
 Og nyde Druen ret med Smag,
 Og glade Viser synge.

Det gaaer saa got med hver især;
 Jeg glad hver Broder fuer,
 At bygge sig en Himmel her
 Af Venstabs Sang og Druer.
 Gior paa den sidste Flaske Kaal!
 Fyld Glassene til fulde Maal!
 Drif Venstabs, Sangs og Druers Skaal!
 Skaal! Venstab, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare got med mig,
 Kunnt om mig seer jeg Glæde,
 Og i mit Bryst den bygger sig
 Et stærkt og varigt Sæde.
 Min Sang er Glædens sande Lyd;
 Mit Bud er mild og munter Dyd;
 Mit Ønske: hele Verdens Fryd;
 Min Menning: Tøffen græde!

De Skjønnes Skaal.

Selskabs-Sang.

Skaberen skued' den nyfikchte Klode,
Ufsødde Menneskers Skæbner han saae,
Og, for disses Umlidhed at bode,
Mild bød han Druer opvore derpaa;
Men end han et Mørke blandt Tingene fandt:
"Oliv Piger!" saa bød han, og Mørket forsvandt.

Hines Vælgierning vi glade velsigne,
Derfor en Sang vi dem offrede nys;
Men hvad er Druernes Nectar at ligne,
Brodere! mod disses fortryllende Kys?
Hvad Lampernes Skin er mod Solenes Ild,
Er Perler i Glasset mod Pigernes Smil.

Derfor vi alle til Gostrenes Ære
 Fylde det vinkende Glas til sin Rand;
 Den, som ei elßer, kan Tingen vel lære,
 Den, som er ugift kan vel blive Mand.
 Den Sandhed bestandig urokkelig staaer:
 Enhver har sin Donna, har havi, eller saaer.
 Du, som i Hymens lyksalige Kæder,
 Ved en Venindes fortrolige Barm,
 Nyder en Fersnag paa Himmelens Glæder,
 Glemmer hver Sorg i den Undiges Arm,
 Skøn glad paa din Lykke! tag Glasset, og priis
 Den Engel, som stakte dig dit Paradiss!
 Du, som med Haabet ved Siden fremiler
 Glad mod din Elskovs dig vinkende Maal,
 Trodser hver Hindring saa lange hun smiler,
 Drukner i Kys hver Besværligheds Skaal,
 Lyksalige Broder! den Gang være din:
 Hver Broder en Donna sig vælge, som min!

Du,

Du, som i trestløse Sufke tilbeder,
 Nægtes hvert Glint af sødtsmilende Haab,
 Skuffet af Skæbnen ulykkelig græder,
 Spottet af Ecko gientager dit Raab !
 Vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
 Din Broders og alles foreenede Fryd !
 Høit lyde Glassenes skingrende Toner !
 Høit lyde Brødres foreenede Røst :
 Emilende Piger og kærlige Koner
 Leve os alle til Held og til Trost !
 Til Ere for Elfov alt Levendes Maal :
 I Koner ! I Piger ! I Skionne ! Jer Skaal !

M a a d e n s S k a a l.

Drikkeviise.

En Daare sørger for i Morgen;
Den Viise bruger glad sin Dag,
Og Himsen overlader Sorgen;
Sligt er kun dens, ei vores Sag.

Skal Livet, Venner! os behage,
Og skal vi det ei ønske fort,
I Vijn og Elstov vore Dage
Maae synges, kysses, spøges bort.

Ei ville vi, som andre Daarer,
Med Sorg os giøre Tiden lang;
Han skuer nödig vore Taarer,
Som gav os Piger, Vijn og Sang.

Ved

Bed syldte Glas, i Venstabs Arme,
 Og ved en elset Mages Bryst,
 Han bød os glemme Livets Harme,
 Og glade nyde Livets Lyst.

O! vi vil elſte, synge, drifke
 Gaa længe, Venner! vi er her!

Her kunne vi — men vide ikke
 Om vi det ogsaa kunne der:

Dog ville vi det alt med Maade,
 Den Daaren ei at holde veed;
 For meget og for lidt er både
 To Mædre til Elendighed.

O! vi vil elſte, drifke, synge;
 Men for at naae vort Kjonne Maal,
 Vi klinke høit i Venstabs Klyngel:
 Ver Glædes Moders, Maadens Ekaal!

Sang for Muserne.

Viisdom bød, og Himlen ynder
Mild og blid og munter Dyd;
Ræst og frie vor Sang forkynder
Aabne Hierters reene Fryd;
See den mildt i Glasset vinker:
Skænker! drifker! synger! flinker!
Himlens Bud er: "Lev og Nyd!"

Chor.

Glæden mildt i Glasset vinker:
Skænker! drifker! synger! flinker!
Viisdoms første Bud er Fryd.

Tiden

Tiden flyer ved Spøg og Latter;
 Viisdoms andet Bud er "Lee!"
 Mørket svandt, da Klogkabs Datter,
 Vor Thalia lod sig see;
 Arbeid fandt en ædel Hvile,
 Naar den Skinnnes muntre Smile
 Nødte Kummer selv, at Lee.

C h o r .

Længe Holbergs Muse smile!
 Aldrig den fra Norden ile!
 Længe vi dens Unde see!

Nellyst tit paa blidne Kinder
 I den stille Zaare flod;
 Godt vor Sorg i andres svinder,
 Ved at deeles freminet Nød.
 Eorgens Muse! Dig til Ere,
 Ædel Ynk os hellig være!
 Frind i Beemod dobbelt sød!

Chor.

C h o r .

Melpomenes Taarer være,
Som Thalias Smil' os fære!
Beemedts Bellyst dobbelt sød!

Højt til Nanders Glæde stemmes
Jordens Egn ved Harmonie;
Alle Stovets Qualer glemmes
I dens Himmels Tryllerie.
Gymnia! dit Nyn, din Torden
Dysser, vækker, træller Jordens;
Verdnér lyde din Magie.

C h o r .

Sangens Muse! stå i Norden
Stedse Paradiis paa Jordens
Leve! Leve Harmonie!

Svandt

Svandt i Taage Hilmens Smile,
 Skov og Eng var skjult med Sne,
 Diet søgte Lyst og Hvile —
 Diet fandt Terpsichore.

Bundet om med Floras Kransse
 Let, i Dalens Zephirs Dandse,
 See vi Dansens Gracie.

C h o r .

Tryllende med Floras Kransse,
 Skøn, i Huldgudinders Dandse,
 Leve vor Terpsichore.

Festlig her, hvor Glæden throner,
 Mellem Venner, Viin og Sang,
 Synger Konstens Lovsang! toner!
 Klinker i foreenet Klang:
 Alle Glædens Fiender bæve!
 Alle danske Muser leve!
 Leve Spil og Dans og Sang!

C h o r .

C h o r .

Alle skjonne Konster leve.

Alle Muser leve! leve!

Leve Spil og Dands og Sang!

Umindeligt C h o r .

Skaal for hver en Konstens Lærer!

Skaal for hver, som over den!

Skaal for hver, som Konsten ærer!

Skaal for hver, som elsker den!

Skaal for den, hvis Siel kan fatte

Gamlet Værd af Phoebi Skatte

Gjernheds! Sandheds! Glædens Ven!

Selskabs-Sang paa Kongens Fødselsdag.

Lad Herman von Bremerne fåves
Saa sterkt og saa længe de vil
Om Staten er syg eller trives,
Og Grunden udgranske dertil!
Naar Gud giver Staten en Fader,
Som agter og elsker sit Land,
Saa, Brodre! lad høie Nullader
Belsigne den kronede Mand!

Før

For Østers og for Skampioner,
 Som andre fordeie saa trygt,
 Og disse høibaarne Patroner
 Jeg har en besynderlig Frygt.
 Maaskee er det Feil i min Hierne,
 Maaskee i min øvrige Skif —
 Jeg stammer fun: leve hver Stierne!
 Men mørk, det er ingen Suplik.

Det er en Slags Synd mod Naturen,
 At ønske en Læge Profit;
 Dog, bruges ei Sygdom til Kuren,
 Desuden og Doctoren tit
 Gør vel i at give vor Klode
 Imellem en god Larativ, —
 Saa, alle de Sunde til Gode,
 Hver Doctor henleve sit Liv!

Hvad Konen er Manden, hvad Torden
 Er Lusten, og Etna sin Æde,
 Er Procuratorer for Jorden,
 De dersor ei heller maae døe;
 Saa længe I, kiere Personer,
 Kun skaane vor fattige Kat,
 Saa klemmer de rige Patroner!
 Saa leve hver brav Advocat!

Den Første blandt alle Platoner
 Fordomte af sin Republik
 Af Frygt for Adagios Toner
 Den himmelske søde Musik;
 Men siden de Kartiske Triller
 Er vegne for Hierternes Sang,
 Saa leve hver Sanger og Spiller,
 Som skinner paa Glassenes Klang!

Man seer vel, nu Konsterne stige,
 Saa mangen et lykkelige Fiog;
 Dog holde vi med dem, som sige,
 Man stundom bør være lidt flog.
 Til Maade! For megen Gottise
 Er just ikke heller saa ret.
 Vi klinke da: Leve de Vise,
 Hvis Viisdom tillader dem det!

Skjøndt Eva forsørte vor Fader,
 Skjøndt mangen i Ægteskabs Huus
 Glaaer Vandet til Skamme — saa lader
 En Kone dog kiont i et Huus;
 Saa er der og noget desuden —
 Og ingen af os er af Staal:
 Vi kan jer ei være foruden,
 Og dersor, S Koner! jer Skaal!

Man skulde vel neppe formode,
 At nogen var saadan en Trold,
 At ønske den hærlige Mode,
 At kyssé, var Pokker i Vold —
 Kun Mandfolk at kyssé, er vandet;
 Desuden af Tode forbudt;
 Dersor, om nu ikke for andet,
 Saa leve hver elskelig Slut!

Motion, og ei andet, man vinder,
 Saa vidt jeg kan see, ved at slæs.
 Krig ønske vi fun vore fiender;
 Men scilicet ikke med os!
 Dog, Sikkerhed skader just ikke —
 Til Forsvar og Bærn om vor Stat,
 Vi dersor forsigtigen drifte:
 Lev længe Matros og Soldat!

Der var et Slags Folk under Kronen,
 Som stiendt de var Danske, som, vi,
 Og veldige Stætter for Thronen,
 Dog sukked' i tungt Slaverie;
 Man agted dem skammelig ringe
 De leved' utaalelig slet —
 Ha! Brødre lad Glassene klinge:
 Nu Vonden dog eengang seer Met. *)

Nu,

*) I Året 1784 klæng dette Vers saaledes:

Der er et Slags Folk under Kronen,
 Som, stiendt de er Christians Boru,
 Og Danske, og Stætter for Thronen,
 Og Rigets fornemmesse Værn,
 Dog agtes forfærdelig ringe;
 Og leve (Gud bedre det!) slet.
 Ha! Brødre! Lad Glassene Klinger:
 Sid Vonden dog eengang seer Met!

Nu, Venner! Pocalen os vinker!
 Op! syld den til fuldeste Maal!
 Og drifker og synger og klinker:
 Vor Faders, Kong Christians Skaal!
 Vor Fader, Kong Christian, leve
 Til Trilling-Familiens *) Held!
 Hver Fiende for Faderen bæve,
 Hvis Bellyst er Vørnenes Bel!

*) Danmark, Norge, Holsteen.

Sang for Freden.

(Ved Kronprinsens Hjemkomst fra Sverrig.)

Lad Kampens Helt, i Vaabens Larm,

Paa Brødres. Lig,

Sin dyre Krands med blodig Arm

Tilfægte sig !

O ! snart en Krands, bestænkt med Blod,

Skal visne hen ,

Naar fredsomt Navn af viis og god

Staaer lyft igien —

O ! naar Triumfens stolte Fryd

Om en Tyran

Ved over Usles Klagelyd

I trykte Land ,

Naar om Trofæen samler sig

En Rest af Folk ,

Mon deres vilde Seierskrig

Er Glædens Tolk ?

Nei ,

Nei, Jublen i Triumfens Larm,
 Med Graad er bland't,
 Trofaen vidner tause Harm
 Det Blod som randt;
 Og Folket synger fun af Evang
 I halve Chor,
 Og deres vilde Jubelsang
 Er ei som vor!

Velkommen til Dit Land igien,
 Vort Nordens Haab!

Det glad modtager Fredens Ven
 Med Fryderaab.

O! Din Triumf er Vredres Lyst
 I Fredens Hegg,
 Og Tillid i hver Borgers Bryst
 Dit Seierstegn.

Bliv hos os længe! stå i Fred,
 Ned Vid og Dyd,
 Dit elskete Folks Lyksalighed,
 Din egen Fryd!
 Bliv altid Fredens faste Ven!
 Her virke Du!
 Og naar Du drager ud igien,
 Kom hjem, som nu!

Misund ei Krigeren sin Krauds;
 Tag Fredens hen!
 Ei redner den af Blod, som hans,
 Ei visner den.
 I rolig Virksomhed bliv stor,
 Og elskelig!
 Og virksom Rolighed i Nord
 Skal signe Dig!

Og Krigens Nædster skulle flye
 Dit Danmarks Strand;
 Og alle Muser skulle tye
 Til Fredriks Land;
 Og Flids og Helds og Glædens Gang,
 I Fredens Favn,
 Skal tone høit med Jublers Klang
 Dit elſte Navn.

Velfommen til Dit Land igien!

Velfommen her!

Hver Borger hilser Fredens Ven:

Velfommen vær!

Op! klinker! Frederik og Fred!

Velfommen her!

Og alle Hjørter klinke med:

Velfommen vær!

Dansk Tranqvebar-Viise med mesopotamisk Omqvæd.

Jeg lever, rolig og munter, her
Saa luumt i Jordklodens anden Ende;
Min Blaske halv fun uddrukken er,
Og nyssens lod jeg min Vib'e tænde;
Og naar jeg drifker, og naar jeg smøger,
Jeg kæk med Skiebnens Orcaner spøger —
Sti : olsti : dol!

Og

Og hvorfor skulde jeg plage mig
 Med sorte Griller og mørke Tanker?
 Vor Verden er, som man tar den sig;
 Jeg Roser mellem dens Tornes sanker;
 Og, hvor man vender sig hen paa Jordens,
 Staæ begge blandte fra Syd til Norden —
Ski - o - podol!

Sandt nok! jeg sidder paa denne Knub
 En tyve tredive hundred Mile
 Fra København og den kiære Klub,
 Og kan i Aften derhen ei ile,
 Om mine Been var end nok saa lange
 Som Laffers øgede tusind Gange —
Po - dolski - o;

Men naar jeg undtager denne Torn,
 Saal seer jeg heller ei mange flere;
 Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,
 Min Siel i Griller skal ei krepere!

Vort

Vort Livs Kattun overalt er broget,
 Og, hvor man lever, man savner noget —
 Dol - skio - po!

Hvad har man hist, som man her ei har?
 Lidt bedre Smør — det er hele Svien!
 Jeg dette Savn mig saa nær ei tar —
 Og hvad er Smør mod Philosophien?
 Jeg uden Smør vel skal hytte Livet,
 Og eene dertil blev Mad os givet —
 Emme - ba - si!

Man har en Stierne — jeg troer Polar —
 I Haletippen af den Bisørnlille,
 Hvorom mig sagde min salig Far,
 At den for Danße staaer altid stille;
 Det gør mig ondt for den gode Stierne;
 Den løb, som andre, vel ogsaa gierne —
 Op - emme - ba!

Man har for Resten Musik og Sang:

Jeg troer, man falder det Operetter;
 Men jeg forstaer mig kun lidt paa Klang,
 Og er i Dudeldum-Troen Rietter,
 For mig maae Pokker ta Trille Tralle,
 Daleidi lari, daleidi ralle,
 Blemme : ba : si !

Den Flok af Skionne, man finder der,
 Jeg her ei heller saa blodig savner;
 Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
 Hvortil den Flok uden Elfov gavner;
 Og Elfov, medens jeg har Forstanden,
 Jeg styer og frygter, som selve Fanden —
 Basi : o : po !

All Jordens Elfov er Skum paa Vand;
 Dens Vellyst opveier ei dens Pine —
 Maar eene dig jeg kun have kan,
 Tilbedte, himmelske Caroline! *)

Caa

*) I Tranquebar skal man have et meget got Billard.

Saa har jeg nok, og vor andre Smukke
 Jeg ingentid, som en Nar, skal suffe —
 Sio - po - do !

Ski - olski, dolski, o - podol - ski !
 Podolski - o - sio, podol, skio :
 Basio po, dolski - o - basi !
 Op emmebasí o podol skio !
 Lemme basio podolski, lemme,
 Klemme basio podolski, klemme —
 Ba - sio - po ! *)

") "Det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog!"
 Ulysses hos Holberg.

S a n d f e r n e.

(Efter Catull.)

Naar jeg dig seer, Serene, o! da beder
Din Elster: gid jeg Luther Die var!
Og, naar du synger Elstovs Saligheder:
Gid Siel og Krop var fun et Dreprar!

Naar Duften af den Umbra, dig omgiver,
Mig aander hen i en vellystig Død,
Da denne Øen min allersørste bliver:
Gid jeg til denne Dust var eene fod!

Og naar jeg flynget tæt i dine Arme,
Med Bryst mod Bryst til Himlen løftes op,
Da ønsker jeg med Amors hele Barme:
O! gid mit hele Jeg var Luther Krop!

Og

Og da, naar dine Læber mig hendyfse
 Med Kys i Kys i en Elysisk Blund,
 Da beder jeg, for ganske dig at kysser:
 O! gid min hele Kropp var lutter Mund!

 Kom! lad mig see dig, høre dig, Serene!
 Duft om mig! savn mig! kyss mig altid her!
 Saa beder jeg til evig Tid allene:
 Gid jeg maae stedse blive den jeg er!

Til Serene.

(Efter Catull.)

Giv mig, Serene! tusind Kys, og atter
Ti Tusind, og saa Tusind nok igien;
Derpaa ti Tusind, under Spøg og Latter,
Et Tusind paa ti Tusind stedsehen!

Maar vi paa denne Vis hinanden have
Tre, fire Millioner Gange kyst,
Vi kunne det saa snildeligen lave,
At Ondskab taber reent sin Tællelyst;

Og ingen skal til andre kunne sige,
Som ved den simple Maade muligt var;
Saa mange Gange kyste han sin Pige,
Saa mange Gange hun ham kysset har.

Horaz og Lydia.

(Efter Horaz.)

Horaz.

Før, naar jeg henrykt ved dit Bryst
Dig, Falske, hørte kielent sige,
At mine Kys var Amors, uden Lige,
Og eene jeg var al din Lyft;
Jeg i din Favn da tænkte med Foragt
Paa Persiens Despot og al hans Magt.

Lydia.

Før, naar din Mund fun aabned' sig,
For mig med Amors egne Kys at sige
Jeg var din allerbedste Pige,
Og ingen Cloe lignete mig;

Stolt

Stolt af min Elsters hele Kierlighed
Jeg selv paa Roms Gudinde skued ned.

Horaz.

For Cloe saaer nu dette Bryst,
Nu lærer hun mig at foragte Throner,
Naar jeg ved hendes sode Toner
Hensmelter i Elysie Lyst;
Med Glæde skal jeg føle Dødens Slag,
Naar det min Cloe kisser kun en Dag.

Lydia.

For Cephalus jeg brænder nu,
Kun ham jeg kysser, ham jeg eene favner;
Jeg paa hans Skibd Horaz ei favner,
Han kysser vel saa tidt som du.
Tre Gange over jeg glad, naar ved min Døb
Jeg ham kun giv en Time dobbelt sode!

Horaz.

Men, om min Kierlighed paa nye
 Med fulde Flammer atter kom tilbage,
 Hvis, for dig evig at behage,
 Jeg evig vilde Cloe flye?
 Hvis jeg med tusind Kyssे sletted ud,
 O skionne Lydia! mit Elskovsbrud?

Lydia.

Skøndt Cephalus er Solen lig,
 Naar den gaaer ned bag Tiburs gyldne Bredde;
 Skøndt du, Horaz! er let til Brede,
 Og Havets Skum i Falshed lig;
 Jeg leve vil med dig, og paa dit Skind
 Skal Døden selv din Elske blive sad!

Til Venus.

Cyprens skønne Herkerinde,

Elskøvs mægtige Gudinde!

Min Seline falder dig.

O! forlad i Dag Cythere!

Vigt det bort for meget mere,

Som hos hende venter dig!

Hendes Huus dig vil afbilde

Hele Paphos i det lille;

Konst, Natur, foreent med Smag,

Overalt Modellen viser

Til Homerers Paradiser

Under min Selines Tag.

Vaarens sidste, beste Gave,
 Rosen staar i hendes Have,
 Rød og hvid og skøn endnu;
 Druen, som dig hjemme fryder,
 Skænket af Seline byder
 Nectar, mere sød endnu.

I din Lystkovs dunkle Gange
 Blandes Nattergalens Sange
 Sødt med Rislen af en Elv;
 Aphrodite! men du glemmer
 Dine Nattergals Stemmer,
 Naar Seline synger selv.

Bellyst lokker ikke mere
 Paa dit blomstrende Cythere,
 End paa hendes Opholdsted;
 Men i hendes Die byder
 Dronningen for alle Dyder
 Faunen selv Beskedenhed.

Værdigt Selskab og du finder,
 Thi min Elstedes Veninder
 Haer du samled' her at see;
 Hver af dem er en Charite,
 Haand i Haand om Aphrodite
 Dandser ingen skinnere.

Intet, intet vil du savne!
 Giv det alt Olympens Navne,
 Saa blir det og Hünlen eet;
 Og foruden Speil Gudinde
 Vil du dig fordoblet finde,
 Naar du har Seline seet.

Skynd dig, Jovis skonne Datter,
 Kom med Amor, Skiemt og Latter,
 Elskovs Guder, Gratier!
 Ellers troer din Skald, Gudinde,
 At du frygter for at finde
 Meer end dig i hende der.

Seilad-

Seiladsen.

See, hun seiler bort! mit Die folger
Bittrende den lykkelige Stavn —
Triller sagte, muntre Bølger!
Bærer hende trygt i eders Favn!

Overgivne, sprudlende Delphiner
Skemtsom rundt om Sluppen bostre sig!
Havets yngste Doridiner
Trække den, Diones Choncha lig!

Muskelklaedte, blæsende Tritoner
Understotte Nereiders Sang!
Festlig, som da deres Toner
Bød Cytheres Fødsel fordum klang!

Tempes

Tempes spædeste Favon besage
 Amphitrite første Gang i Dag!
 For, i lette Flugt, at spøge
 Med det purpurrøde Silkesflag!

Ingen taaget Skye fra Vesten ile!
 Havets glade glimre, Himmeln lig,
 At i klare Vølgers Smile
 Hun med Phoebus frit kan speile sig!

Men min Noe forlod mig med min Pige;
 Gene staer jeg Arme her igien —
 Amor! bring den Elstelige
 Snart tilbage til sin ømme Ven!

L y d i a .

Skjøn og fielen, som Cythere,
Hvid og mild, som Cynthia,
Rund, som Hebe, rank, som Here,
Er min unge Lydia.

Ingen af de tre Chariter
Er i Unde hende liig;
Alle Jordens Aphroditer
Falme, naar hun viser sig.

Som

Som en Straale fra det Høie,
 Et Blik af Lysets Gud,
 Munterhed i hendes Øie,
 Liv og Bellyst spreder ud.

Paa de hvide, runde Kinder
 Dydens Roseraabne sig;
 Maar hun smiler, Sorgen svinder
 Morgenrodens Fiende lig.

Elstovs Guder rundt omkrandse
 Hendes mørkebrune Haar;
 Alle Gratierne dandse,
 Om den Skinnne, hvor hun gaaer.

Zephir overgivne spøger
 Med en Fold, nu hist, nu her,
 Som hver Indighed forsøger
 Ved kun halv at skjule hver.

Trinde Bryster kielent bølge
 Af uskyldig Kierlighed;
 Unde, Bid og Dyder følge
 Glade hendes lette Fied.

Roser spire, hvor hun træder,
 Under hendes skønne Fod;
 Taus Beundring, Held og Hæder
 Gle hendes Skridt imod.

Frekheds Satyr ørbar flygter,
 Vover ei at see sig møet;
 Smigers lummiske Slange frugter
 Hendes lyse Majestæt.

Hendes sode Smil henriver
 Philosophens marmor Aand,
 Løffer og tilbagedriver
 Lige sterk hver vovsom Haand.

Ved at skue hendes Ynde
 Kummer svinder bort i Fryd.
 Ondskab blues ved at synde,
 Naar den kiender hendes Dyd.

Der, hvor hendes Kys opliver,
 Spilder Skiebnen al sin Harm.
 Zembla, Zahra, Holved bliver
 Paradiis i hendes Arm.

Men een Feil har dog min Pige,
 Som det alt fordunkle vil:
 Denne usignelige
 Er desværre — ikke til.

Trost.

E r s t e n .

Vis er Døden! Salig Slummer
Venter snarlig Sorgens Ven.
Trostesløse! glem din Kummer!
Snart i Graven endes den.

Hvad er Venskabs varme Glæde?
Favntag, af en yndig Mge?
Hvad er hele Jordens Glæde
Mod den Vished: du skal døe?

See

See bag Øyer Solen ile
 Sin bestemte Gane hen,
 Snart den synker for at smile,
 Medens Høvet savner den.

Dine Dages Astenrøde
 Vinker dig til Jordens Skjød!
 Denne Bisched bør forsøde
 Al din Kummer, al din Nød!

Nyd den, fæl den, fat dens hele
 Trøstefulde Salighed!
 Sorgens Øyer mildt sig dele,
 Flygte, svinde reent derved!

Bel blev tresold Mørke givet
 Dødens tavse Opholdsted;
 Af! men ei saa mørk, som Livet,
 Er dens Hulders Ensomhed.

Ei forstyrre falske Syne
 Slummeren i Gravens Skød;
 Dens Nat ei Drømme lyne;
 Sovnen der er rolig sør.

Frygt for op til nye Plager
 Snart at vækkes ved dens Savn,
 Ei den Lykkelige nager,
 Som hendysses i dens Favn.

Nei; men den, som rolig hviler
 Hvæget ved dens søde Slum,
 Dobbelt skjn opvaagnet iles
 Dersra til Elysium.

Og der skal jeg eengang favne
 Dem, som mig forlode her,
 Saligheder uden Navne
 Evig os omgive der!

Og

Og lad det end være længe,
Mange Aar sig slæbe hen,
Før i hine Glædens Enge
Siele favne sig igien —

Hvad er Livets længste Plage,
Uophørlig Bitterhed
I en Rad af mørke Dage,
Mod en salig Evighed?

Hvor jeg mellem evig unge,
Stedse nye Henrykkelser,
Nyde skal hvad ingen Tunge,
Ingen Ord mig tolke her!

Til Psycharion.

Munter iler du dit Maal imod;
Ingen Steen endnu din spæde Fod
Paa dit Livs begyndte Bane hindrer;
Prydet med Blusærdighedens Krands
Svæver du i Gratiernes Dands;
Taarefrit dit lyse Øie tindrer
Af Ustyldighedens rene Glands.

Ingen

Ingen Skye formørke dette Blif!

Ingen Snarer dine Fødder hilde!

Ingen Irrlys dine Blif forvilde!

Intet røve dig den Roe du sit!

Oliv bestandig den du er — da lønner
Himlen dig med en dig værdig Ven —

Godt Pige! vælg forsiktig den!

Hør ei strax den falske Amors Sønner!

Thi som Lam imellem Ulve gaae;

Thi som Roser mellem Torne staae;

Saa paa Livets glatte Bane gaae

Evas Døtre mellem Adams Sønner!

Palmines Smil.

"Else Dyden!" sagd en ukjendt Rose
Alt tidlig i mit spæde Bryst —
"Vær Dyden troe! saa bød min Fader —
"Følg Dyden!" bød min Lærer mig,
"Og du skal blive lykkelig,
"Hvis aldrig du dens Spor forlader!" —
Jeg saae den i min Moders Blik,
Naar tryg ved hendes Haand jeg gif;
Men af! jeg saae den giennem Zaarer —
Jeg elsked' ei, men ynkte den;
Thi Rosen er ei Barnets Ven,
Naar Rosens skulste Torn det saarer.

Jeg

Jeg saae den med et stadtigt Smil,
 At vente rolig Dødens Piil
 I Oldingens alt matte Blifke;
 Fast stirred' den mod Graven hen —
 Jeg frygtede, jeg ærte den;
 Men elſte funde jeg den ikke.

Jeg saae den Nordens Fielde lig
 Mørkladen, fold, urokkelig
 I gamle Fædres stolte Minde —
 Jeg den beundringsverdig fandt;
 Mit Hoveds Bisald heelt den vandt;
 Men Hiertets funde den ei vinde.

Jeg saae den giennem Hovedbrud
 I Moralisten's vise Bud;
 Men barſt og tør og uden Ynde —
 Jeg fandt tilſidſt af Pønſen træt,
 At Moralisten havde ret;
 Men blev desværre ved at ſynde.

Jeg saae den agtet, og forsmaaed —
 Jeg saae den i den Usles Graad —
 Og i den Glades muntre Blifke —
 Jeg fandt den kold — jeg fandt den varm —
 Jeg fandt den selv i Venstabs Arm —
 Men den fortryllede mig ikke.

 Jeg saae den i Palmunes Smil
 Undseelig, munter, lys, og mild,
 I al sin Himmelglands og Unde —
 Og Sielen foer i salig Fryd
 Til dig, guddommelige Dyd !
 Jeg nu skal aldrig mere synde.

 Jeg nu skal evig elste Dig !
 Du mig skal giøre lykkelig !
 Du mig skal uophørlig lede !
 Thi min Palmunes lyse Smil,
 Som straaler af Din egen Ild,
 Jeg uophørlig skal tilbede.

Hymne til Smør.

(Et Forsøg i den høiere Poesie.)

Som, naar fra Tordendækte Throner
Tolv tretten tusind Millioner
Ex-Geraphiner styrte ned
Med Brøl i Brøl, i Brag af Flammer,
Til evig uudstaaelig Jammer
I Hævnenis mørke Opholdsted —

Som naar om Dovres Marmor-Arme
Kamiskatas vilde Stormes Harme
Snoer Lynildsslængens røde Krop,
Mens alle Hvirvelvinde tude,
Og alle Hekkenfjelde sprude
Nye Hælveder mod Himlen op —

Som Dievlechorets Lyd opspringer
 Paa sortegule Mishaabs Binger
 Fra Hælvede den Dag i Dag
 Hvis Eckoer sig rædsomt blande
 I Orthodoxens hule Pande
 Med Lovens tunge Hammer slag —

 Saaledes hyler, stormer, bruser
 En Rasmus Rasmusen blandt Muser
 Bed at besynde Smørrets Klub!

 Som Odins Piil i Skyen knitter,
 Paa Harpen Pegefingren zitter,
 Og knuser Klubben, Kub og Stub.

 Men Klubbens Hierter, Notabene!
 Som, hvis de vare Kampestene,
 Maae smelte hen ved Harpens Klang;
 Smør bor hver Broders Hierte være!
 Smør er vort Haab, vor Lyft, vor Ere —
 Og smeltet Smør min Muses Sang.

D!

O! lytter Cimbriens Zelotter
 I ægte, fække Patrioter,
 Som over altning elſte Jydſe!
 Som see bag Eiderstrommens Nende
 Vort Nords, den beste Verdens, Ende,
 Og føle: vor Fortred er tydſe!

Thi vældig, som en finlandſe Torden,
 Og høi, som en Orcan fra Norden,
 Og stærk, som Salems Flikkers *) Skæg,
 Hvis Nodder Evigheden trodſer
 Med uſorgiængelige Flodſer,
 Skal Sangen lyde Væg til Væg!

Før Torden blev, før Evas Unde
 Fik Adam til at arvesynde,
 Før Konger blev, og Reglespil,
 Og hvem man vil, og Cagliostro,
 Cum ceteris in orbe nostro,
 Bar min Gudinde, Smørret, til.

Thi

*) Jerusalems Skomagers.

Thi derpaa kan man sikkert side,
 At Guder og Gudinder vide
 Hvortil den Fløde bruges kan,
 Som man af Melkeveien summer
 I Himmelens store Flødekunner,
 Hvis de har ellers sund Forstand.

Man veed af Hamborgs nye Aviser,
 Fra os til hine Paradiser
 Er nu, desværre! ingen Fart *)
 De Smørret altsaa her ei hente,
 Og det var stygt, at ville vente,
 De skulde spise Brødet bart.

Nei tvertimod i hver en Stierne
 Staar en Colossus af en Kierne
 Saa stor, som runde Taarn, hvori

Der

*) Man schrebet von Paris, es habe kein Gefahr!

Der kiernes Smør, og man vil slige,
 At Maanen selv er een af slige
 Planeter, som der kiernes i.

Smør er Naturens første Gave!
 Med Smør man alle Ting kan lave!

De sande Viises Steen er Smør!

Sandsynligvis var Chaos Fløde,
 Og Smør gaaer stedse Smør imøde
 Paa Jorden til den blir, som før.

Hvad blev, trods alle fedte Haner,
 Af hine tykke Land-Sultaner,
 Borgmestre, Præster, Bisper selv?
 Hvis du, veldædige Gudinde!
 Lod ei paa deres Tasler rinde
 Belsignelsen af Flødens Elv?

Men, siger man, det er kun Toner,
 Kun blotte Declamationer,
 Kun Ord, med ingen Mening i!

Næt saa! men saadan bør det være,
 Som alle Vælder os det lære
 I den sublime Poesie!

Og paa en Tid da alle quæde
 Om vor og hele Jordens Glæde,
 Jeg og til sidst har fasset Mod,
 At nynne med saa lidt fornuftigt,
 Saa lyriskt, svingelhbit og lustigt,
 Som lidet Evne det tillod.

Og de begeistrede Personer,
 Som synge Hymner til Patroner,
 Og Ting, jeg neppe nævne tør —
 De gjøre vel! de Landet hædre —
 Men mon de dog ei gjorde bedre,
 Isfald de Hymner sang om Smør?

Zubelsang

til

Ballademesteren.

Til Pindi stiernekronte Top,
Til Laurbærkrandede Castale,
Skal Sangens Jubler hvirvles op
Fra Herthes blomsterklædte Dale!
Hør Phoebus deres høje Lyd,
Med Bellyst hører den, i Muser!
Thi min og alle Danskes Fryd
Fra Harpens gyldne Strenge bruser.

Forjag

Forjag hver mørk og rædsom Skye,
 Apollo! fra dit lyse Sæde!
 Al Sorg og Harm fra Vindus flye,
 Og ingen Ganggudinde græde;
 Men smile, som den Dag, hvor paa,
 Til Jordens Lyst og Frankrigs Ere,
 Man Verdens største Momus saae
 Til Lyset bringes i Voltaire!

Hver ædel Olding glæde sig
 I vore gamle Trillingriger!
 Hver Yngling fryde sig med mig!
 Og smiler alle Nordens Piger!
 Hver synge høit paa sin Maneer
 I glade Triller og Nullader;
 Thi see, han quæder ikke meer,
 Som quad de skottiske Ballader.

Rast,

Rast, o Calliope! dit Blif
 Til hine gyselige Dage,
 Da svøbt i Tordner de frengif,
 For danske Folk paa Skotse at plage;
 Da de med Luurens URLULU
 De bedste Hjerner grusomt brøde,
 Som ei begreb, hvorlunde nu
 De Quæder quæd, nu Døden døde.

Da flygted' alle Muser bort,
 Fra Codans skovbekrandste Bredde
 Til Pindus, lufte Templets Port,
 For sig mod Overfaid at redde;
 Thi rænde saaes her og der,
 Opmuntret ved min Hælt's ErempeL,
 En skottise-danske Ballade Hær
 At storme fræk mod Musers Tempel.

Men

Men Vellyst sylder Skaldens Bryst
 Til glade Toners Harmonier;
 Thi Hæren svandt, og — såde Lyst!
 Alt længe nu dens Fyrste tier,
 Og dersor Barde! til din Priis
 Skal Harpens høie Hymner flinge,
 Fordi du funde stor og viis
 Den Ræsen i din Varm betvinge.

Held dig, at du skjondt ung endnu
 Dog slængte Luuren — ach dens Torden!
 Hvormeget Onde funde du
 Med den ei rettet an i Norden?
 Jeg skialv, da, Noms Dictator lig,
 Du ædelmodigen nedlagde
 Din Magt — o Esterverden sig,
 Non videre man Seier bragde?

Hin stor ved Steenopfylde Øer,
 Hin thronende paa Rom's Ruiner,
 Hin kæmpende mod Hydrens Klær,
 Hin kold ved Cloes kælne Miner,
 Hin herlig ved sin Harpes Klang
 Udsdeligheds Kroner vinder;
 Men du, fordi du ikke sang,
 Blandt alle disse herligst Skinner.

Thi meer end Capitolets Vagt,
 Og meer end Tubas største Løve,
 Meer end Sireners Tryllemagt,
 Hvis Virkning mangen Helt maae prøve,
 Modstod du — med en vældig Arm
 Alcides fældte fun en Drage;
 Men du slog i din egen Barm
 O Helt! et Udyr uden Mage.

Dersor skal fierne Fremtid see
 Dit Navn i andre Gårders Gange,
 Maar dine Qvad, som snart skal see,
 Gaae slige Digtes vante Gange;
 Thi det er ei at twile paa,
 Da du har voldt saa mange Glæde,
 At skønsom mange fleer opstaae,
 Og dig til Ære Hymner quæde.

O god dog hver en Rimegast
 Af dit Exempel vilde lære,
 At kæmpe mod den slemme Last
 Paa Prent fiedsommelig at være!
 O god dog hver en Hungers Præst,
 For slig en Lovsang at fortiene,
 Gav Phoebus atter snart en Fest
 Ved at forlade Hippocrene!

Zil Dydens Ven ved Berger's Død.

Ei Lægen blot, som hans Exempel lærte,
Som ledtes ved hans faderlige Raad;
Men hver, som fiendte hans det sieldne Hjerte,
Deeltager ved hans Wortgang i min Graad.

Selv du, som med et Mod, der aldrig svigter,
End ei paa Hoffets glatte Trappers His,
S Stilhed stræber ved opfyldte Pligter
At vinde din Bevidstheds egen Priis —

Og du, som eene samler, for at sprede
Hvad du fortiner ved din egen Flid;
Som til hver Hammers Lindring glad er rede
Med din fra Dagens Nædtørst sparte Hvid —

Du Himmelens Ven, som eene Vellyst finder
 I Dydens vundne Seier i dit Bryst,
 I Graads Aftorren paa den Usles Kinder,
 Og i Fortryllelsen af andres Lyst!

Dit Mønsters Tab i Berger du begræder:
 "Hvor er en Læge," raaber du, "som han?
 "Hvo brugte saa til Landets Fryd og Hæder
 "Foreent Erfaring, Kundskab og Forstand?
 "Hvo leed, som han ved sine Brødres Smerte?
 "Hvo var saa redebon at lindre den?
 "Hvo leved, tænkte, talte, handled, lærte
 "Saa viist og venligt, som min tabte Ven?"—

Aftør din Taare! Bergers Land omsvever
 Endnu sit elskede forladte Land:
 "Min Callisen!" saa sang Hygæa, "lever!"
 Som Berger længe — længe leve han!

Til Danmark

ved Gerner's Ligg.

Din Graad var bitter, naar en sielden Mand

Fra dig til Lønnens lyse Tempel ilte;

Meer lindrende den fæd, mit Fædeland!

Hvis og, imens han levede, du smilte.

Til Bogen.

Gaae lille Vog i Verden ud, og vandre
Taalmodig om deri saa langt du kan!
Og taber du dig snart blandt tusind andre —
Gaa tab dog ei derover din Forstand!

Om selv din Evighed, som let kan hænde;
(Thi hvad er Evighed i denne Tid?)
Bed næste Paaskeslytten gaaer til Ende —
Gaa gaae dog dersor ikke reent fra Bid!

Ei Lyst til Glimmer var din Faders Spore;
 En Nimbus om hans Navn er ei dit Maal;
 Kan du et Aar fun nytte lidt og more,
 Saa slaae dig roligent dermed til Taal!

Dog da din Reise mueligt og kan blive
 Lidt længer — hvo kan saadant forudsæe? —
 Saa vil jeg dig din Arv til Afsked give,
 Isfald jeg dør, som ogsaa let kan skee.

Mødtag den i din Faders sidste Lære:
 Fri, høflig, aabenhiertet, som du er,
 Du overalt hos Smaae og Store være,
 Mod Hyrsten, imod Vonden, mod enhver!

Tal uden Svulst et Sprog, som Mængden fatter,
 Og sig utvungen, som det falder sig,
 Med Suk, med Smil, med Alvor, og med Latter,
 Den smule Sandhed, som jeg lærte dig!

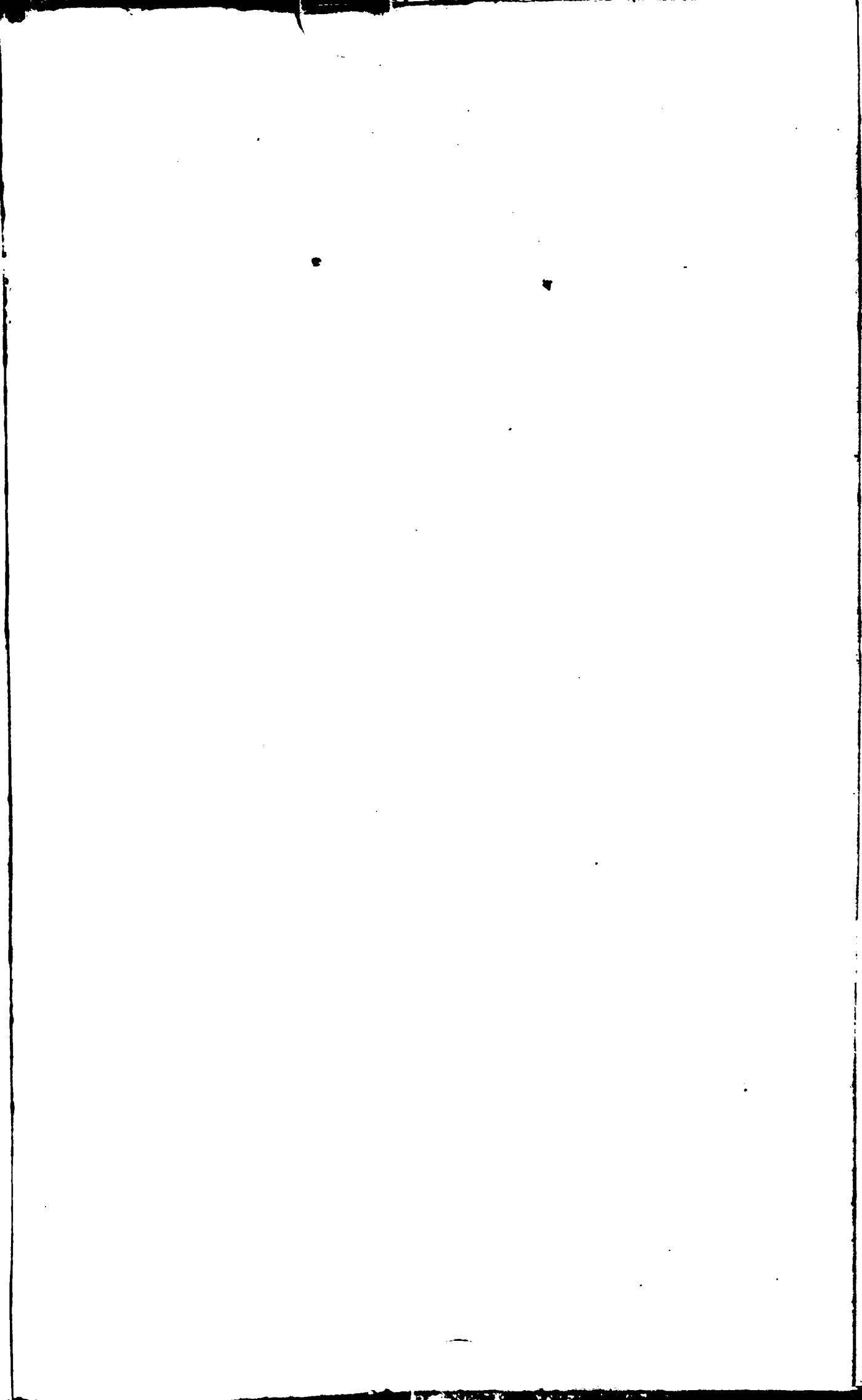
Suk

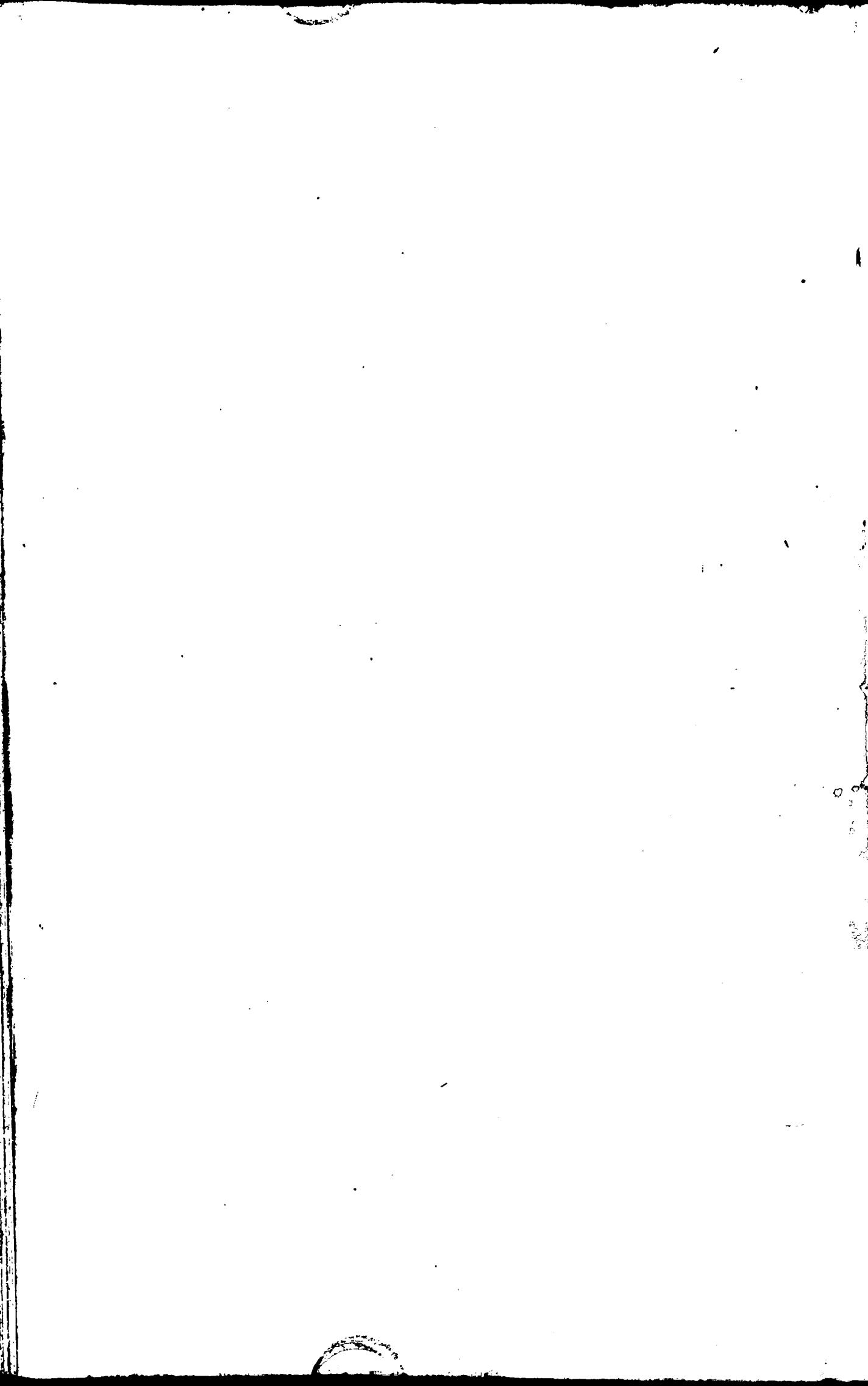
Buk dig for ingen høiforgyldet Daare;
 Gaae ham med Haan forbi til Hytten hen,
 Og seer du der foragtet Uskylds Zaare,
 · Stræb ufortroden at astørre den!

Og møder dig en Recensent i Vaaben,
 · Og skældende til Tvekamp fordrer dig,
 Gaae taus din Gang! agt ikke paa hans Maaben
 Han sikkert langt om længe skistter sig!

Zaal alt — det er den største Dyd herneden!
 Vær stolt af Ondes Had og Narres Spot!
 Vær munter! men for alting vær beskeden!
 Det klæder alle unge Bøger got.

Ende paa anden Deel.

445

595

70.

